

Lord Raffles

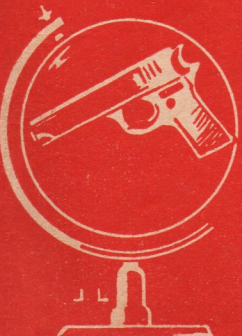
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DEEB'S MISGREEP

N° 2715

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DEEBS' MISGREEP

HOOFDSTUK I.

KRIJGSRAAD OP SCOTLAND YARD

Het was omstreeks acht uur in de ochtend, toen er langzamerhand leven begon te komen in het grote gebouw van het hoofdbureau van politie, New Scotland Yard, dat met zijn front van rode bakstenen en banden van gele natuursteen, gericht naar het Victoria Embankment, opgetrokken was aan een kruispunt van straten, Canon Road,

Derby Street en Bridge Street in Londen.

In het grote wachtvertrek voor de manschappen werden de politieagenten die bureaudienst hadden gehad, en zich gereed hadden moeten houden, om op het eerste sein uit te rukken, wakker uit hun halve dommel.

Hol klonken de stappen van surveil-

lerende brigadiers in de brede gangen, die men echter alleen in het nieuwere gedeelte vindt, want men treft in het Londense hoofdbureau, dat al heel oud is, bovendien nog een groot aantal donkere smalle gangen aan, waarvan de tegels gedeeltelijk zijn uitgesleten door de duizenden voetstappen, die er in de loop van de eeuwen overheen gesloft zijn.

Op de ruime, maar ietwat sombere binnenplaats met zijn hoge, saale muren waren de agenten van de motorbrigade bezig, hun motoren na te kijken en zich gereed te maken voor de dienst.

Er werd die ochtend druk getelefoneerd en een zekere nerveusiteit scheen zich van het personeel, van de hoogste tot de laagste, meester gemaakt te hebben.

Net was de hoofdinspekteur aangekomen, de heer Phileas Baxter, op een voor zijn doen bijzonder vroeg uur, en het was te duidelijk te zien, dat zijn breed opgezet gezicht op storm stond.

Sedert enige tijd had de heer Baxter zijn blonde baard, waarop hij zo trots was, maar die hij lang geleden door een wonderlijke belevens had moeten opofferen, weer laten groeien, en nu wroette hij onophoudelijk met de rechterhand in dit mannelijke sieraad, volgens de agenten een vaag teken, dat er onweer in de lucht zat.

Toen hij uit de auto stapte en de agenten aan de deur passeerde, begon hij met het uitdelen van standjes, en gaf hij deze mannen te verstaan, dat zij de volgende keer wat sneller en correcter moesten salueren.

Een emmer in de gang, achtergelaten door een nonchalante werkster was aanleiding tot een nieuwe uitbarsting, toen de hoofdinspekteur tegen dit vaatwerk schopte met zijn pas gepoetste schoenen.

En op de weg van de ingangspoort naar zijn bureau was er al genoeg gebeurd om de politiemannen tot de overtuiging te brengen, dat zij er die dag verstandig aan zouden doen, hun chef zoveel mogelijk uit de weg te gaan.

Toen Baxter zijn bureau binnenstorm-

de, zat daar maar een enkel figuur, een man van een jaar of zestig, met een vossengezicht en sluwe, doordringende ogen, die in een hoekje van het grote vertrek druk bezig was met het typen van een paar stukken.

Dat was Marholm, de sekretaris van de hoofdinspekteur, zijn rechterhand, waar zelfs zijn chef in stilte bang voor was wegens zijn sarcastische opmerkingen.

Marholm was even opgestaan, toen zijn superieur binnen kwam, had een groot gemompeld, en was daarna doorgegaan met zijn werk.

Baxter keek een ogenblik, hoe de oude man daar bezig was, smeet met een nijdig gebaar zijn grote portefeuille van geel leer op zijn bureau, trok zijn overjas uit, hing die aan de kapstok op, en ging achter zijn bureau zitten.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, tastte met afwezige blik naar een palissander houten kistje, en ontdekte dat de laatste sigaar er uit verdwenen was.

Onmiddellijk greep hij deze welkome gelegenheid aan om een rollende vloek te knetteren, en hard met de vuist op het tafelblad te slaan.

Marholm, blijkbaar aan deze uitbarstingen gewend, keek heel even op, verschoof zijn zware hoornen bril, en vroeg :

— Slecht geslapen, chef ?

— Dat ook, Marholm. Miserabel geslapen. Geen oog dicht gedaan. Maar daarom vloek ik niet. Ik vloek, omdat ik geen sigaren meer in het kistje vind. Vertel mij eens hoe dat komt ?

— Ik denk, omdat er geen meer in zitten, mijnheer Baxter, antwoordde de sekretaris, terwijl hij drie nieuwe velen papier met carbontussenlagen in de machine draaide.

— Dat begrijp ik ook wel, reageerde Baxter nijdig. Ik wil alleen maar weten, hoe het komt, dat er geen sigaren meer in zitten.

— Vermoedelijk zult u ze allemaal wel hebben opgerookt, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm kalm, zonder

zelfs van zijn werk op te kijken.

Baxter wilde een ruwe opmerking maken, maar hij bedwong zich en drukte op het belletje naast zijn bureau.

Een agent kwam binnen, die een schuwe blik op het gezicht van zijn chef wierp.

— Sigaren, beval hij bars, terwijl hij een bankbiljet van een pond op tafel smeet.

De agent nam het papiertje haastig op, en maakte dat hij de kamer weer uit kwam.

In afwachting van zijn sigaren klapte Baxter zijn portefeuille open en haalde er papieren uit.

Hij snuffelde ze brommend door, schoof ze ongeduldig weer bij elkaar en wendde zich tot Marholm met de vraag:

— James Sullivan, Joe Deebs, Dorrit Evans en de anderen zijn toch gewaarschuwd?

— Zij hebben de oproep ontvangen, mijnheer Baxter, en zij zullen wel op tijd verschijnen.

— Kun jij begrijpen, Marholm, waarom ik hen allemaal vanmorgen hier laat komen? Enig idee over de reden van deze vergadering?

— Ik geloof van wel, mijnheer Baxter. Die reden heet John Raffles, antwoordde Marholm lakoniek.

Het noemen alleen van deze naam had een merkwaardige uitwerking op de inspekteur.

Zijn gelaat werd vuurrood en zijn waterige blauwe ogen dreigden hem uit het hoofd te pullen.

Hij mishandelde zijn baard vreselijk, en een ogenblik was het, alsof hij naar een voorwerp zocht, om dit zijn sekretaris naar het hoofd te kunnen smijten.

Er kwam een langgerekte, sissende geluid, en kon eindelijk met moeite uitbrengen:

— Je hebt het geraden, Marholm. Er moet een einde komen aan het optreden van die man, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken.

— Dat is wel het grootste offer wat u zou kunnen brengen, mijnheer Baxter, zei Marholm op een toon van gespeelde bewondering.

— Die ellendige kerel breekt mijn carrière, bederft mijn toekomst, ja hij maakt mij tot een aanfluiting. Men durft de spot met mij drijven in verschillende bladen, en ik moet wel heel wat benijders en vijanden hebben, want het regent ingezonden stukken in de rechtse bladen, waarvan de schrijvers er op aandringen, dat ik zal worden vervangen door een ander, alsof een ander er eerder in zal slagen, om de Grote Onbekende te pakken te krijgen.

Baxter liet deze laatste woorden van een daverende vuistslag op het bureau vergezeld gaan, en brulde:

— Ik geef het een ander te doen, om met enige kans de strijd aan te binden met iemand die onzichtbaar en ongrijpbaar schijnt te zijn, met een verschijning, een schim, met een spook. Soms lijkt het mij, Marholm, dat die hele John Raffles niets anders is dan een produkt van onze fantasie, dat hij niet werkelijk bestaat.

— Als hij niet bestaat, mijnheer Baxter, dan schrijft hij voor een spook vrij aardige briefjes, merkte Marholm op, met een schuin oogje naar de rechterlade van het bureau van zijn chef, waarin, naar hij wist, op zijn minst een paar dozijn van die korte, spottende briefjes bewaard werden, waarmee Raffles van tijd tot tijd zijn ongelukkig slachtoffer verraste.

Baxter uitte een half gesmoorde klank van woede, en antwoordde:

— Spook of niet, het gaat zo niet langer. Eergisteren is er weer een colliers parels ontvreemd uit het boudoir van lady Stapleton, op een manier, die Raffles als het ware als de dader aanwijst. Weliswaar heeft men de kame-nier gearresteerd, omdat op haar een ernstige verdenking moet rusten, maar ik voor mij ben er zeker van, dat alleen John Raffles op zo een brutale behendige manier, dat parelsnoer in zijn bezit heeft kunnen krijgen.

— Hij deed het, mijnheer Baxter, zei Marholm kalm.

Baxter wendde met een snelle beweging het gezicht naar zijn sekretaris en riep op verbaasde toon:

— Hoe kun je dat met zoveel zekerheid zeggen?

— Omdat hij het parelsnoer heeft teruggestuurd, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm op dezelfde, enigszins schorre toon, en zonder van zijn schrijfmachine op te kijken.

Baxter zette grote ogen op, en hernam:

— Je houdt mij toch niet voor de gek? Heeft hij het collier teruggestuurd? Wanneer dan?

— Gisteravond, mijnheer Baxter, antwoordde de sekretaris. Als u het rapport had doorgelezen, dat daar op uw bureau ligt, zou u het ook weten.

Baxter gromde iets tussen de tanden, greep het politie-rapport, dat op zijn bureau lag en begon het door te lezen op de plek, waarbij Marholm al een uur te voren met een blauw potlood een kruisje had gezet.

Toen hij het vel papier weer neerlegde, keek hij Marholm enige tijd aan, en riep toen uit:

— Dat is weer net iets voor hem. Hij stuurt een collier parels terug, dat zeker 5.000 pond waard is, alleen omdat hij niet wil, dat men een onschuldig dienstmeisje in arrest houdt. Jawel, mijnheer hangt de gentleman uit.

— Ik geloof, dat hij er een is, mijnheer Baxter, antwoordde de sekretaris rustig. Zeker, hij is een inbreker, hij is een dief, hij heeft al voor miljoenen bij elkaar weten te stelen op een manier, die weinig minder dan geniaal is, maar ik heb hem nog nooit op een daad kunnen betrappen die niet door de beugel kon. Tegenover vrouwen gedraagt hij zich steeds ridderlijk, de zwakken vinden in hem altijd een beschermer, en onrecht duld't hij niet. Ik geloof, dat er in heel wat deftige clubs een hoop leden te vinden zijn, die het niet waard zijn, dat Raffles met hen aan dezelfde tafel gaat zitten.

— En dat zegt de sekretaris van de hoofdinspekteur, riep Baxter verontwaardigd uit. Luister eens, Marholm. Wanneer Raffles van zijn misdaden voor de rechter verantwoording zal moeten afleggen, dan moet hij bepaald

jou nemen om zich te verdedigen.

— Ik denk, dat hij dat zelf heel wat beter zal kunnen doen, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm rustig. Trouwens, om verantwoording te kunnen afleggen, zou hij zich dan toch eerst moeten laten arresteren, en daar ziet het nog altijd niet naar uit.

— We zullen wel eens kijken, bromde de hoofdinspekteur. Maar waar blijft nu die man met mijn sigaren?

Juist op dat ogenblik ging de deur open, en de agent van zoeven kwam binnen met een kistje sigaren, dat hij voor zijn chef neerzette.

Daarop verliet hij zo gauw hij kon, het vertrek weer.

Baxter maakte het kistje met zijn zakmes open, nam er een sigaar uit, stak ze aan, en blies een paar dikke rookwolken uit.

Het genot van de geurige tabak scheen zijn humeur enigszins te verbeteren, want hij ging op enigszins opgewekte toon verder:

— Hoe het ook zij, Marholm, tenslotte zullen we hem toch wel eens te pakken krijgen. Op de duur moeten toch zijn middelen wel uitgeput raken en zelfs de schranderste misdadiger begaat tenslotte een of andere vergissing die hem in de gevangenis helpt. Wat drommel, wij hebben toch bekwame detektives. En zouden zij allen niet opgewassen zijn tegen de Gentleman-Inbreker, zoals hij algemeen genoemd wordt? Dat kan ik niet aannemen, en ik wil het ook niet aannemen.

Marholm had slechts even zijn schouders opgehaald, en hernam nu:

— Ik wil u er alleen maar even aan herinneren, mijnheer Baxter, dat de strijd tegen Raffles nu al jaren duurt. Ik zat hier al, toen men van hem voor het eerst hoorde, en ik kan mij niet herinneren, dat hij meer dan twee keer in al die jaren een kleine vergissing heeft begaan, want ook is hij natuurlijk niet onfeilbaar. De beide vergissingen hebben hem zijn vrijheid gekost, maar voor slechts hele korte duur. Wel, mijnheer Baxter, uit deze zelfde kamer is Raffles ontsnapt, zoals u zich wel

zult herinneren, geen uur, nadat uw beste detektive, James Sullivan, hem had weten te arresteren.

Baxter verbleekte bij deze herinnering, de herinnering aan een van zijn smadelijkste nederlagen.

Geruime tijd bleef het stil in het grote vertrek.

Toen hernam de hoofdinspecteur :

— Ik zal de laatste zijn, Marholm, om niet te erkennen, dat Raffles een heel buitengewoon man is, dat hij beschikt over een scherp vernuft, grote persoonlijke moed, en een taai doorzettingsvermogen. Maar ik blijf toch volhouden, dat zijn middelen niet onuitputtelijk zijn. Langzamerhand zullen we die middelen leren kennen, wij zullen hem daardoor des te beter kunnen bestrijden, en tenslotte hoop ik toch het net om hem te kunnen dicht trekken.

Marholm echter was blijkbaar nog niet overtuigd.

— Een net heeft mazen, mijnheer Baxter, en men kan er doorheen sluipen, zei hij. U praat over de middelen, waarover Raffles beschikt, maar u had er aan toe moeten voegen, dat de politie niets heeft, wat daarmee op één lijn kan worden gesteld. Zeker, de politie heeft ook de beschikking over vliegtuigen, snelle vliegtuigen zelfs. Maar u kunt die toch in geen geval vergelijken met de wonderlijke machine, die Raffles heeft uitgevonden en gebouwd, en die een snelheid moet bezitten waarbij die vergeleken van onze eigen toestellen, ook van de snelste, maar gering te noemen is. De Marine heeft duikboten, maar Raffles heeft er ook een, zoals nog geen jaar geleden is uitgemaakt,

en zij is heel wat vlugger dan de snelste van onze oorlogsvloot. Rekent u dat niet mee ? En dan zijn kunst om zich te vermommen. Hij ziet kans om zich op een enkele dag tienmaal te verkleeden en zelfs het scherpste oog is niet in staat, het bedrog te ontdekken. Hij moet wel tien huizen hebben in Engeland, waarvan alleen in Londen drie, maar niemand weet waar die huizen staan. Evenmin weet iemand waar Raffles zelf woont, kortom : als men hem grijpen wil, dan grijpt men er altijd naast.

Baxter deed een lange haal aan zijn sigaar, maar antwoordde niet : in de grond van zijn hart moest hij zijn sekretaris gelijk geven.

Toch had hij zich deze keer vast voorgenomen, alles in het werk te stellen, om de stoutmoedige avonturier te grijpen, en daarom had hij de vergadering belegd van zijn beste detektives, om met hen te overleggen.

Hij zou toch wel eens willen zien of Raffles inderdaad over zoveel vernuft beschikte, dat het onmogelijk was, zich van hem meester te maken.

En als hij hem ditmaal in handen kreeg, dan zou Raffles over bovennatuurlijke macht moeten beschikken, als hij weer zou ontkomen, daarop had Baxter een dure eed gedaan.

Hij wierp een blik op de grote klok, die tegenover hem aan de muur hing.

Het was vijf minuten voor tien.

Precies, vijf minuten later ging de deur open, en een agent kondigde de komst aan van de politiemannen, die Baxter had uitgenodigd die ochtend met hem te beraadslagen.

HOOFDSTUK II.

DE MIJN WORDT GELEGD I.

Allereerst stapte Joe Deebs binnen, de wereldberoemde detektive, die er in geslaagd was heel wat duistere zaken op te helderen, en voor wie de misdadigers een heilige eerbied koesterden; een handig politiemann, die al verscheidene malen met Raffles in strijd was geweest, maar tot dusverre het onderspit had moeten delven.

Deebs' gelaat stond ernstig, en zijn donkergrijze ogen keken de chef onderzoekend aan.

James Sullivan, bijna een hoofd kleiner, gedrongen van gestalte, met door-dringende zwarte ogen, volgde hem op de voet, in gezelschap van Dorrit Evans, een van zijn meestbelovende pupillen, en een van de beste vrouwelijke detektives, die Scotland Yard kon aanwijzen.

Zij werden gevolgd door Philip Dave en Alfred Hunter, eveneens twee van de beste speurneuzen van de politie.

Allen waren zwijgend binnengekomen.

Baxter, die was opgestaan, schraapte zijn keel, steunde met de beide handen op het blad van zijn bureau en begon:

— Miss Evans, en mijne heren, ik heb u verzocht op mijn bureau te komen, om met u over de middelen te beradslagen, die er toe konden leiden, de hand te leggen op John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

Hij hield even op, om de indruk van zijn woorden te laten bezinken, maar daar alle gezichten tegenover hem onbewegelijk bleven, ging hij verder:

— U begrijpt wel, dat het zo niet

langer kan. Ieder van u heeft al verscheidene keren tegenover Raffles gestaan, en ofschoon niemand aan uw kunde en aan uw schranderheid kan twifelen, u hebt het tegen die stoutmoedige dief moeten afleggen. Verre van mij u hiervan een verwijt te maken. Zoals ik net al tegen mijn sekretaris opmerkte: wij kunnen Raffles wel in een net proberen te vangen, maar dat net heeft mazen, en men kan er doorheen sluipen. Raffles beschikt over middelen, die wij alleen maar oppervlakkig kennen, kortom, wij zijn bang dat u individueel althans niet tegen hem opgewassen bent. Maar daarentegen moeten wij gezamenlijk zo sterk zijn, dat hij het onderspit delft.

Baxter keek triomfantelijk rond, want hij hoorde zichzelf buitengewoon graag spreken, en hij was van oordeel, dat hij net een pakkende redevoering, kernachtig en onmiddellijk op het doel gericht, had uitgesproken.

Hij maakte een uitnodigend gebaar, en ging verder:

— Neem plaats alstublieft.

Allen gingen zwijgend zitten.

Deebs had de lippen op elkaar geknepen, de mondhoeken waren naar beneden gezakt, en hij zat met zijn bril te spelen.

Hij leunde met zijn kin op beide handen, die hij om de ivoren knop van zijn wandelstok had gelegd, en keek Baxter ironisch, half nieuwsgierig aan.

Baxter, die een verse sigaar opgestoken had, liet zich achter in zijn stoel vallen, kneep zijn ogen half dicht, en begon opnieuw:

— U moet niet denken, dat ik van plan ben hier in het wilde weg met u te praten over de man, die onze gezamenlijke vijand is. Nee, ik heb u bepaalde voorstellen te doen.

Het gezicht van Deebs klaarde op.

Hij kende zijn chef maar al te goed, en hij wist, dat hij een groot deel van zijn tijd besteedde aan praten, waar daden zeker meer effect zouden hebben gehad.

Zijn ogen begonnen te schitteren, en hij wierp Sullivan, die tot op dit ogenblik tamelijk onverschillig had toegelusterd, een snelle blik toe.

Baxter zag wel, dat hij de belangstelling van de detektives gewekt had, en hij vervolgde dan ook op trotse toon :

— Luister. Ik heb eergisteren bericht ontvangen van lady Stoun-ton, dat zij van plan is, op haar landgoed dezer dagen een groot tuinfeest te geven naar aanleiding van de verjaardag van haar oudste dochter, die op die dag meerderjarig wordt. Daarbij zal zij zelf een heel kostbaar kostuum dragen en tevens ook alle familiejuwelen. Met het oog op de steeds toenemende gevallen van diefstal heeft zij mij verzocht, de nodige maatregelen te willen nemen, natuurlijk zo onopvallend mogelijk, om haarzelf en haar gasten, die zich ook wel niet onbetuigd zullen laten, te beschermen tegen diefstal.

Weer keek hij de kleine kring rond, maar toen niemand iets zei, ging hij verder :

— Vanavond zullen de bladen het bericht al geven over dat schitterende feest. De gravin is tamelijk ijdel uitgevallen en zij heeft, wat zij beter achterwege had kunnen laten, aan verscheidene journalisten, die haar kwamen interviewen, medegedeeld, dat zij die avond de familiejuwelen zal dragen, tot een gezamenlijke waarde van bijna 200 duizend pond sterling.

Op dat ogenblik klonk een kreet van verbazing.

Het was Miss Evans, die hem gelaakt had.

Zij was detektive, maar zij was ook

vrouw, en zij begreep dus het beste wat het zeggen wilde, zich op te sieren met zo 'n buitengewoon groot bedrag aan kostbaarheden.

Baxter ging verder :

— Wat lijkt u, mijnheren, lijkt het u niet waarschijnlijk, dat Raffles alles in het werk zal stellen, om die avond op het landgoed van de gravin aanwezig te zijn, om daar te pogen zijn slag te slaan ?

— Dat is zo goed als zeker, antwoordde Sullivan.

— Dat dacht ik ook, riep Baxter triomfantelijk uit. Welnu, in plaats van te beletten, dat hij daar kan binnendringen, door de gasten heel nauwkeurig te kontroleren, moeten wij hem de vrije hand laten.

— O, al zou men het willen beletten, als Raffles wil, dan komt hij er toch in, ook met de beste controle, merkte Deebs schouderophalend op. Op zo een feest verschijnen natuurlijk minstens driehonderd gasten, misschien nog meer, en voor een man als Raffles stelt het niet veel voor, zich daar tussen te mengen. Is het een gemaskerd bal ?

— Nee, alleen gecostumeerd !

— Nu, gemaskerd of niet, hij zal er heus wel zijn, als hij er wil zijn, zei Deebs.

— Maar ik wil juist niets liever, riep Baxter uit. Als hij daar eenmaal is, moeten er, lijkt mij, middelen te vinden zijn, om hem te ontdekken. Wij zouden moeten beginnen met aan lady Stoun-ton een lijst te vragen van alle gasten, die zij denkt uit te nodigen, en dan moeten wij ervoor zorgen, dat iedereen, die zij zelf maar oppervlakkig kent, heel nauwkeurig worden gadegeslagen. Zie hier nu mijn voorstel. U moet allemaal zorgen daar te zijn, goed vermomd natuurlijk, en Miss Evans zal een speciale rol vervullen, waardoor het haar mogelijk zal zijn, de gravin geen ogenblik te verlaten, tot op het tijdstip, wanneer zij zich onder haar gasten begeeft.

— Wat dat onderdeel betreft, mijnheer Baxter, dat kunt u gerust vergeten, riep Sullivan uit. Raffles kent Miss

Evans heel goed van uiterlijk, en al zeten wij haar nu een blonde pruik op, hij zal haar onmiddellijk herkennen en op zijn hoede zijn.

Baxter trommelde een beetje ongeduldig met zijn dikke vingers op de rand van zijn bureau, en hernam toen :

— Dan moet er een andere vrouwelijke detektive op af. Eentje die hij niet kent. Het lijkt mij het beste middel, om hem nauwkeurig op de vingers te kijken, zonder dat het opvalt.

Sullivan dacht een ogenblik na en zei toen, na Miss Evans met zijn ogen te hebben geraadpleegd :

— Ik geloof dat ik wel iemand weet, die geschikt zou zijn, mijnheer Baxter. Sedert twee maanden werkt op Scotland Yard een jonge vrouw, Miss Conny Campell, die me uitstekend geschikt lijkt. Zij beschikt over veel persoonlijke moed, en is buitengewoon slim. Zij is een uitstekende toneelspeelster, en ik ben er zeker van, dat zij zelf niets liever zal doen, dan te mogen deelnemen aan de jacht op Raffles.

— Is zij op dit ogenblik hier ?

Sullivan keek op zijn horloge, en antwoordde toen :

— Ja, een half uur geleden is haar dienst begonnen.

Baxter drukte opnieuw op de belknop.

Een agent kwam binnen.

— Ga naar Miss Conny Campell, en vraag haar hier te komen, beval de hoofdinspekteur.

De agent verwijderde zich weer, en enige ogenblikken later kwam er een jonge vrouw binnen, tussen de 25 en 30 jaar, niet groot van gestalte, maar die blijkbaar veel aan sport deed, met heldere blauwe ogen en dik blond haar. Uit haar gezicht sprak energie en haar grote ogen keken vrijmoedig en onbevreesd de wereld in.

Baxter had haar een ogenblik aandachtig opgenomen, en vroeg haar nu :

— Hoe lang bent u bij Scotland Yard Miss Campell ?

— Twee maanden, mijnheer Baxter. U zelf hebt trouwens mijn aanstelling ondertekend.

— Dat is waar, ik had het bijna vergeten, bromde Baxter voor zich heen. Hoe komt het eigenlijk, dat ik u zo weinig gezien heb ?

— U hebt mij eerst twee weken naar de Britse zone in Berlijn en daarna naar Frankrijk gestuurd, mijnheer, waar ik ruim een maand heb moeten blijven, in verband met de bankdiefstal in Lyon, antwoordde Miss Campell langs haar neus, blijkbaar al gewend aan de vergeetachtigheid van haar chef.

— En ik zou er wel even aan willen herinneren, mijnheer Baxter, dat zij allebei de zaken tot grote voldoening van de hoofdcommissaris tot een goed einde heeft gebracht, merkte Sullivan op.

— Jawel, jawel, riep de hoofdinspekteur uit, alsof hij heel goed op de hoogte was. Ik weet er alles van. Welnu, Miss Campbell, ik heb nu een nieuwe zaak voor u, maar die waarschijnlijk heel wat meer van u zal eisen, dan die bankdiefstal in Lyon.

Hij had zijn fletse blauwe ogen half dicht geknepen, en vervolgde nu met grote nadruk :

— Wij zijn hier bij elkaar gekomen, om te beraadslagen over middelen om John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zoals hij in het algemeen genoemd wordt, in handen te krijgen. En daarbij kan uw medewerking ons van grote dienst zijn.

Bij het horen van deze woorden waren de ogen van de vrouwelijke detektive beginnen te schitteren.

Dorrit Evans was op haar toegestapt en zei halffluid :

— Ik gun het je van harte, Conny, maar eerlijk gezegd, ik had wel gewild, dat het mijzelf was opgedragen.

— Maar waarom vraag je er dan niet om, Dorrit ? Je bent toch zeker minstens even bekwaam als ik ?

— Raffles kent mij te goed ; ik zou het spel direkt bederven. Ja, als ik mij nog kon vermommen als een oude vrouw, maar ik zou een jeugdige kamelier moeten voorstellen, en Raffles heeft nu eenmaal een buitengewoon

scherpe blik.

— Hoe is het, Miss Campbell, denkt u dat u het aandurft?

— Ik neem uw voorstel graag aan, mijnheer Baxter, antwoordde de jonge detektive op levendige toon. Zeg maar wat ik te doen heb.

— Luister. Over een paar dagen, dat wil zeggen vrijdag aanstaande, geeft gravin Stouton 'n gekostumeerd avondfeest op haar landgoed, Primrose Hall, niet ver van London, aan de oost-kust.

— Ik begrijp 't al, viel Conny Campbell de chef in de rede. De kranten hebben al geschreven dat zij daarbij de beroemde Stouton-juwelen zal dragen en het is dus wel waarschijnlijk, dat Raffles pogingen in het werk zal stellen, om hier zijn slag te slaan. Dergelijke ondernemingen zijn net iets voor hem, dat is algemeen bekend.

— Weet u waar het landgoed ligt?

— Nee, mijnheer Baxter.

— Dan zal ik het u vertellen. U kunt met de trein reizen naar Burnham en vandaar naar Southminster. Daar begint een brede weg naar Bradwell en u zult van een rijtuig of auto moeten gebruik maken. Het buitengoed ligt niet ver van de plaats, een paar kilometers ten zuiden van Salespoint. Trouwens, iedereen in Bradwell zal u de juiste plaats kunnen aanwijzen. Het is natuurlijk noodzakelijk dat u zo spoedig mogelijk vertrekt, om daar de omgeving goed te leren kennen en u met lady Stouton in verbinding te stellen.

— Weet zij al van uw plannen af?

— Nee, maar ik zal haar onmiddellijk bellen, om haar in te lichten, zodat zij bij uw komst op de hoogte is.

— Wat moet ik daar doen, wat is mijn taak?

— Wel, u moet daar de rol spelen van kamenier. Op die manier zult u steeds in de nabijheid van de gravin kunnen zijn, en goed kunnen letten op hetgeen er in huis gebeurt.

— Zal ik er alleen zijn?

— Nee, de heren Deebs, Sullivan, Dave en Hunter zullen er tegelijk heen gaan, niet samen evenwel, maar een voor een, want Raffles is een sluwe vos,

en dergelijke «samenscholingen» zouden zijn argwaan wel eens kunnen wekken.

— Hoeveel gasten komen er?

— Men rekent, op ongeveer driehonderd.

— De vier heren zullen natuurlijk vermomd zijn?

— Dat spreekt vanzelf. Raffles kent hen allemaal, en wij zouden evengoed de zaak direkt kunnen opgeven, dan bijvoorbeeld Joe Deebs, zoals hij daar zit, naar Bradwell te sturen. Raffles zou hem op een uur afstand bemerken en zijn plannen laten varen.

— Dat weet ik nog zo zeker niet, mijnheer Baxter, liet de beroemde detektive zich op grimmige toon horen. Al kost het mij moeite om het te bekenen, Raffles heeft al enige malen, als het ware onder mijn neus, een brutale inbraak gepleegd, terwijl hij drommels goed wist, wie ik was. Intussen hoop ik mij zodanig te kunnen vermommen, dat hij mij niet zal ontdekken. Ik zal tuinman, staljongen, landarbeider of iets dergelijks worden.

— Dan geloof ik, dat wij verder niets te bepraten hebben, riep Baxter uit. De rest kunt u wel onder elkaar afspreken. De bijzonderheden laat ik helemaal aan u over. U zult daar ter plaatse de omstandigheden beter kunnen beoordelen, dan ik het hier kan, en dienovereenkomstig handelen. Het is natuurlijk mogelijk, dat Raffles niet alleen komt, maar dat hij ook vergezeld is van een of meer helpers, en dan moet u natuurlijk proberen ook hen in handen te krijgen. Op kosten hoeft u niet te kijken; deze keer moeten wij tot iedere prijs de Grote Onbekende in handen zien te krijgen.

Joe Deebs was opgestaan, en zei:

— Aan ons zal het niet liggen, mijnheer Baxter, en ik verzeker u dat wij al het mogelijke in het werk zullen stellen om hem in een hoek te drijven. Maar daarvoor is een ding absoluut noodzakelijk.

— En dat is? vroeg Baxter, die zijn wenkbrauwen alweer gefronst had.

— Dat is, dat Raffles inderdaad het

gekostumeerde avondfeest van gravin Stounton bezoekt, antwoordde de be-

roemde detektive.

HOOFDSTUK III.

OP HET LANDGOED

Dezelfde middag omstreeks drie uur stapte Miss Campbell uit de auto, die de gravin had gestuurd, en die haar van Southminster was komen halen.

Een groot gedeelte van de dag waren er telegrammen gewisseld tussen Scotland Yard en « Primrose Hall », het buitengoed van gravin Stounton, en alles was nu geregeld.

De jonge detektive had erg van de rit genoten, die haar door een van de mooiste gedeelten van het graafschap Essex had gevoerd, steeds hoger, totdat de auto eindelijk stopte op een paar mijlen van de kust, niet ver van de Blackwater Rivier, die hier de vorm heeft van ene lang uitgerekte baai, die diep landwaarts binnen dringt.

De dorpen zijn hier niet erg talrijk, en steden van enige omvang vindt men er helemaal niet.

Wel vindt men er tamelijk veel bungalows of cottages en landgoederen, want, zoals gezegd, de strek is hier prachtig, en rijk aan mooie plekken.

De auto had stilgehouden voor een breed terras van een heel mooi huis, daterende uit het midden van de 18e eeuw, dat sedert die tijd toebehoorde aan het grafelijk geslacht van de Stountons.

Nauwelijks was Miss Campbell uitgestapt, of uit een van de openstaande glazen deuren, die op het terras uitkwamen, kwam haar een oude, zeer lange en vrij magere dame tegemoet, die zich aan haar voorstelde als lady Eleonore Stounton.

De oude dame liet de scherpe blik van haar zwarte ogen over het gezicht van de vrouwelijke detektive dwalen, en vroeg nadat de eerste beleefdheidszinnen gewisseld waren :

— U kunt mij toch zeker wel de nodige papieren laten zien, waaruit uw identiteit blijkt ?

— Dat spreekt vanzelf, mylady, antwoordde Conny Campbell glimlachend.

Zij opende haar handtas, nam er haar aanstelling uit, benevens een paar van de door de gravin zelf verzonden telegrammen, en liet deze de oude dame lezen.

De gravin bekeek ze nauwkeurig, gaf ze haar toen weer terug, en zei :

— Ik wil niet verzwijgen, Miss Campbell, dat ik vrij nerveus ben. Een ogenblik heb ik er zelfs aan gedacht, mijn plan te laten varen, en bepaalde misdadigers niet te tarten. Men moet nu eenmaal de kat niet op het spek binden. Ik ben echter bezweken voor de drang, die mijnheer Baxter op mij heeft

uitgeoefend, en ik ben er ook zeker van, dat er niets gebeuren zal, nu ik niet minder dan vijf van de knapste Londen-se detektives in huis zal krijgen.

— Is een van mijn collega's soms al aangekomen? vroeg Miss Campbell.

— Nog niet. Ik verwacht mijnheer Deebs morgen pas; u weet dat twee dagen daarna het tuinfeest zal plaats vinden. En sta mij toe, u zelf naar uw kamer te brengen.

— Een ogenblik, mylady, riep de jonge vrouw uit. Er zijn hier toch sinds gisteren geen vreemde personen op uw buitengoed gekomen?

— Wees gerust, alles is bij ons hetzelfde gebleven.

— Uw bedienden weten toch niets van onze kleine comédie?

— Absoluut niet.

— Zoveel te beter. Het moet ook tussen ons blijven. Wat hebt u met uw kamenier gedaan?

— Ik heb het meisje, volgens instructies van mijnheer Sullivan, voor een paar dagen naar haar ouders gestuurd, en tegenover de overige bedienden heb ik het laten voorkomen, alsof zij ontslagen was.

— Heel goed. Maar dan zou het toch beter zijn, als u mij mijn kamer liet wijzen door de butler. Men zou het wel eens vreemd kunnen vinden, dat de vrouw des huizes zelf die taak op zich neemt.

— U hebt inderdaad gelijk, Miss Campbell, daar had ik niet zo spoedig aan gedacht, antwoordde gravin Stounton. Dan zal ik Hobbs, onze butler, opdracht geven, dat hij u naar uw kamer brengt. U kunt vervolgens op uw gemak de inrichting van het hele huis bestuderen, en als het nodig is ook de omgeving. Maar wacht, laat ik u eerst even voorstellen aan mijn zoon, die net gisteren met een week verlof is overgekomen. Hij is bij de Garde, moet u weten.

Over het graaveld naderde een jongeman, even lang en mager als zijn moeder, en in een wit flanellen tennispak gekleed, met roodblond haar, dat op de kruin, ondanks zijn jeugdige leeftijd, iets begon te dunnen.

Hij bleef voor de beide dames staan, en wendde zich toen tot zijn moeder met de vraag, op enigszins geaffecteerde toon:

— Dit is zeker Miss Campbell, de knappe helpster in kwestie, die die lelijke Raffles moet helpen vangen, mama?

— Dit is Miss Campbell, mijn jongen. Een van de knapste detektives van Scotland Yard. Dit is mijn zoon Arthur, Miss Campbell.

De beide jongelui maakten een korte buiging voor elkaar, en Arthur vroeg direkt:

— Speelt u tennis, Miss Campbell?

— Ik tennis wel, mijnheer, antwoordde de jonge detektive glimlachend, maar ik geloof niet, dat ik daarvoor hier gekomen ben?

— Maar zodra u Raffles te pakken hebt, zult u toch wel een partijtje met mij spelen? vroeg Arthur met zijn krakende stem.

— Als het zover is, mijnheer, dan zullen wij verder zien, antwoordde de jonge vrouw lachend.

De gravin had intussen Hobbs gewenkt, die net door de grote zaal liep, waartoe de glazen deuren toegang gaven, en gaf hem opdracht, de nieuwe kamenier naar haar kamer te brengen.

Conny Campbell nam met een hoofdknik voorlopig afscheid van de gravin en haar zoon, en volgde Hobbs op de voet, die haar koffer droeg.

De jonge luitenant van de Garde keek de jonge vrouw na, zover hij haar kon volgen, en zei toen, met een tinteling in zijn licht blauwe ogen:

— Een drommels knap meisje, mama.

— Foel jongen, dat mag je niet zeggen, zei de gravin op bestraffende toon, maar zij lachte, terwijl zij dreigend de vinger naar haar zoon ophief. Zij is detektive, en ik verbied je, om grapjes met haar te maken, versta je? Het gaat hier om een ernstige zaak; zij moet proberen, die onbeschaamde Raffles te vangen, voor het geval dat hij er in mocht slagen, hier binnen te dringen.

— Men kan het aangename met het nuttige verenigen, mama, merkte Arthur wijsgerig op.

En in zichzelf nam hij zich voor, de knappe Londense detektive eens wat beter te leren kennen...

Conny Campbell had intussen het kamertje bereikt, dat haar als tijdelijk verblijf werd aangewezen, en had, na Hobbs te hebben bedankt, haar koffer uitgepakt.

Zij trok direkt het kokette kame-niersjaponnetje aan, dat haar erg flatteerde, zette het witte mutsje op de krullende lokken, en verliet toen haar kamer, om een ronde in het grote huis te maken, want zij begreep wel dat een grondige kennis van de plaatselijke omstandigheden in dit speciale geval onmisbaar was.

En hoewel het huis heel groot was, kende de detektive het toch binnen een uur op haar duimpje. Zij wist de ligging van alle vertrekken, er was geen deur of zij wist waar die heen liep, en de talrijke gangen hadden voor haar geen geheim meer.

Na het huis kwam de naaste omgeving aan de beurt.

Het huis lag ongeveer in het midden van een groot park, bij uitstek geschikt om er avondfeesten te geven, met een paar schilderachtige vijvers, kunstmatig begroeide heuvels, boompertjes, dicht begroeide laantjes en open plekken om er te picknicken, of languit, zonder iets te doen, in het gras te liggen.

Dwars door het park stroomde een klein riviertje, niet veel meer dan een beek, maar dan toch bevaarbaar voor roeiboten en niet al te grote motorbootjes.

Zelfs was er een met grote kosten aangelegde waterval te vinden, die van een hoogte van ruim 5 meter in dit riviertje neerplaste.

Het buitengoed lag ongeveer een kwartier lopens van de rotsachtige kust, die hier tamelijk steil in zee afdaalde.

Wanneer de vloed op zijn hoogst was, klotsten de golven zelfs tegen de voet

van de rotsen, en was het onmogelijk langs het smalle strand te wandelen.

Hier en daar was een smal pad in de rotsen uitgehouwen, dat naar de top van de heuvel voerde, waarop het buitengoed lag.

Meer landwaarts strekten zich sappige weiden uit, waarop talrijke koelen graasden, akkers en moestuinen, en dat alles behoorde aan de Earl of Stounton, een van de rijkste mannen in de omgeving.

Het was omstreeks vijf uur in de middag, toen Conny Campbell van haar onderzoekingsstocht terugkeerde, een beetje vermoed maar met een rode kleur door het lange lopen in de buitenlucht.

Toen zij het midden van een kleine laan bereikt had, die naar de achterkant van het huis voerde, stond plotseling Arthur Stounton voor haar.

— Wel, Miss, hoe bevalt u ons huisje? vroeg hij, met een beminnelijke grijns om zijn dikke lippen.

— Het is heel mooi, mijnheer, antwoordde de detektive. Als ik niet was wie ik ben, dan zou ik u dit bezit kunnen benijden.

— U hoeft niemand iets te benijden, Miss, daartoe bent u te lief, hernam Arthur, en hij deed een greep naar de rechterhand van de jonge vrouw.

Maar deze had haar hand bijtijds achter haar rug in veiligheid gebracht en zei op koele toon, terwijl zij de jonge man met haar blauwe ogen rustig aankeek:

— Ik ben niet erg gesteld op complimenten, mijnheer Stounton, laat ik u dat maar direkt zeggen. Ik kom hier om mijn plicht te doen, en u zult toch zeker niet te kort willen schieten in eerbied jegens een meisje, dat op dit ogenblik de gast van uw moeder is.

Arthur had zijn rosblonde wenkbrauwen hoog opgetrokken, en zei nu:

— Maar, Miss, ik bedoelde niets kwaads. Ik wilde alleen goede vrienden met u worden. Wilt u mij geen hand geven?

— Die heb ik nooit aan een gentleman geweigerd, zei Miss Campbell.

En met deze woorden stak zij de jonge man met een gul gebaar de hand toe.

Deze had die hand gegrepen, en wilde haar aan zijn lippen brengen, maar ogenblikkelijk trok de jonge detektive haar hand weer terug, en zei op bestraffende toon :

— U wilt misbruik maken van uw positie, mijnheer Arthur. Dat is niet aardig van u.

— Waarom bent u dan ook zo lief ? riep Arthur uit, terwijl hij een stap in de richting van de jonge vrouw deed. U mag iemand niet in verzoeking brengen om over de schreef te gaan.

Hij was weer een stap op de jonge detektive toegelopen, en wilde nu haar beide handen grijpen.

Maar op ijskoude toon zei ze :

— Ik zal u moeten verzoeken, mij met rust te laten, mijnheer Stouton. U kent mij pas heel kort, en u schijnt al te vergeten, wie u voor hebt.

— Ik heb het mooiste meisje van de wereld voor mij, en u mag er over denken hoe u wilt, maar u moet mij een kus geven.

En met deze woorden wilde hij de jonge vrouw in zijn armen nemen.

Maar een ondeelbaar ogenblik later tuimelde hij suizebollend opzij.

Conny Campbell had haar rechterhand opgeheven, en daarmee de jonge luitenant zo krachtig op de wang geraakt, dat er plotseling een vuurrode plek zichtbaar werd, daar, waar de gespierde hand het gezicht had getroffen.

En niet alleen werd de wang rood, zij zwol ook zienderogen op.

De jongeman was door dit optreden aanvankelijk totaal verbluft, zodat hij geen geluid kon uitbrengen.

Hij was tegen een dikke eik aan getuimeld, steunde daartegen met de rechterhand, terwijl hij met de linkerhand over zijn vuurrode wang streek.

Door de schok was zijn bril hem van zijn neus gevlogen, en lag nu voor hem op het pad.

Eindelijk vond hij kracht om te stemmen :

— Miss Campbell, dat is... dit is...

— Dat is een oorvijs, mijnheer Stouton, vulde de detektive rustig de zin aan. En ik zal u er opnieuw een moeten geven, wanneer u het weer waagt mij aan te raken. Denkt u werkelijk, dat u zich maar alles kunt veroorloven, omdat u de erfgenaam van een adellijke titel en van een groot fortuin bent ? Omdat u officier bent, en ik maar detektive ? Dan vergist u zich toch deerlijk ? En ik zal genoodzaakt zijn, om u dat te laten merken telkens wanneer u dat mocht vergeten.

En met deze woorden liep de jonge vrouw hem voorbij, met hoog opgericht hoofd, en waardig als een vorstin.

Arthur keek haar na, waarbij zijn steeds zwellende wang hem niet weinig ongemak veroorzaakte, daar hij er overheen moest kijken, en bromde voor zich heen, terwijl hij zijn vuist balde :

— Dat zal ik je betaald zetten, kleine kreng. Je hebt veel kracht in je lieve handjes, maar er moet heel wat gebeuren vóór een Stouton zich ongestraft in het gezicht laat slaan, al is het dan door een mooie vrouw.

En met deze woorden ging Arthur naar het huis, binnensmonds vloekend, en zijn tomaatrode wang nu en dan voorzichtig betastend.

In de grote hall liep hij net zijn moeder in de armen.

— Grote hemel, jongen, wat is er met jou gebeurd ? riep de gravin verschrikt uit, terwijl zij de handen van verbazing in elkaar sloeg.

— Het heeft niets om het lijf, mama, een wesp heeft mij gestoken, bromde Arthur. Let er maar niet op, ik denk dat het vanzelf wel weer zal overgaan.

Intussen was Conny Campbell naar haar kamer gegaan, om zich wat op te knappen, en vervolgens ging zij naar het boudoir van gravin Stouton.

Een ogenblik later zou deze zich voor het diner gaan kleden.

De gravin kwam binnen, knikte de detektive toe, en opende een grote kast die vol hing met een keur van toiletten.

— Wat zeg je daar wel van, kind-lief ? vroeg zij, genietende van de bewondering van de jonge vrouw, die on-

danks haar beroep haar echt vrouwelijke hoedanigheden niet scheen te hebben verloren.

— Prachtig, mylady, een weelde voor het oog, antwoordde Conny Campbell, terwijl zij haar vingers over de glanzende zijde en het kostbare fluweel liet glijden.

— Ik zal vanavond die groenzijden japon maar eens aandoen. Geloof u niet, dat die mij goed zal staan?

— Ik ben overtuigd dat bij uw teint letterlijk alle kleuren goed zullen staan,

mylady.

— O, wat een kleine diplomate, riep de gravin gestreeld uit, terwijl zij haar japon begon los te knopen.

Maar middenin hield zij op, en riep uit:

— Dat is waar ook, ik vergat helemaal dat u geen echte kamenier bent! Denkt u dat u mij zoudt kunnen kleden?

— Ik zou in ieder geval de haakjes kunnen dichtmaken, mylady, antwoordde de detektive glimlachend.

HOOFDSTUK IV.

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

De gravin liet een kort lachje horen, en merkte toen op:

— Het is wel niet veel, maar het is toch iets.

En gravin Stounton ging verder met het losknopen van haar japon, terwijl Conny Campbell de grote kast opende, bijna een vertrek op zichzelf, waarin, keurig naast elkaar, de prachtige avondjurken van de vrouw des huizes waren opgehangen.

Zij nam er de groene japon uit, legde deze voorzichtig op de sofa, en wendde zich bescheiden af, totdat zij aan het ritselen van de zijde hoorde, dat de gravin zich in de zo geliefde, groene zijden japon had gehuld.

Zij keerde zich af van het grote raam, waardoorheen zij naar het park had gekeken, dat zich ver om het huis uitstreckte, en ging nu weer naar de gravin, om haar behulpzaam te zijn bij het dichtmaken van haar corsage.

Gravin Stounton was voor de grote spiegel gaan staan, die in een hoek van het vertrek was geplaatst, en bekeek

zichzelf vol ijdelheid in het spiegelglas.

— Vindt u dat ik er goed uitzie, Miss Campbell? vroeg zij.

— Voortreffelijk, mylady, antwoordde de kamenier. Ik zou u er echter wel aan willen herinneren dat ik nu niet Miss Campbell ben, maar uw kamenier. Zelfs als wij alleen zijn, zult u er goed aan doen, mij bij een of andere voor naam te noemen, dan vergeet u het niet, als het gewichtige ogenblik is aangebroken.

— Dan zal ik u Tilly noemen; zo heette ook de kamenier, die voor u haar plaats heeft moeten inruimen. En vertel mij nu eens, Tilly, of u het zelf wel gelooft, dat Raffles hier zijn opwachting zal komen maken, om mij over twee dagen mijn juwelen te ontslen?

— Met zekerheid kan niemand iets zeggen, mylady, antwoordde de jeugdige detektive ontwijkend, maar als u mijn persoonlijke mening weten wilt, ik ben er van overtuigd, dat hij wel komen zal.

— Maar dat is verschrikkelijk, Tilly,

riep de gravin wanhopig. Geloof u dat vijf detektives voldoende zullen zijn, om hem te overmeesteren?

— Ik zou mij zelf te kort doen in mijn beroepseer, mylady, als ik hierop ontkennend antwoordde, gaf Conny Campbell te kennen. Ik hoop, dat vijf van onze beste mannen voldoende zullen zijn, dat is alles wat ik zeggen kan. En wilt u mij nu op uw beurt toestaan, u een vraag te stellen?

— Dat spreekt vanzelf, kindlief, antwoordde de gravin. Vraag maar.

— Hebt u de juwelen al in huis? Ik bedoel, zijn zij veilig in uw brandkast weggeborgen?

— Nee. Dat durfde ik niet, antwoordde de gravin. Op het ogenblik zijn zij nog bij onze juwelier in Londen.

— Zijn naam? vroeg Miss Campbell.

— Jacob Sternheim.

— Die zijn zaak in 't Strand heeft?

— Inderdaad.

— Nu, daar zijn zij zeker veilig geborgen, meende de detektive. Ik geloof zelfs, dat Raffles geen kans zou zien, al was het maar voor een penny, bij Sternheim weg te halen. Zijn safe is immers minstens even veilig als die van de Bank van Engeland. Mag ik vragen of daar al uw juwelen bewaard worden?

— Nee, alleen de beroemde familiejuwelen. De dingen, die ik gewoonlijk draag bij kleine feesten, bewaar ik altijd zelf, hier in huis.

— Hier in uw eigen kamer?

— Ja, in een cassette, die ik in de kleine secretaire bewaar, die gij daar ginds in die hoek ziet staan. Maar waarom vraagt u mij dat?

— Omdat een goed detektive alles moet weten, mylady, antwoordde Conny Campbell kortaf. Ik hoef u zeker niet te vragen, of die juwelen veel minder waard zijn dan de familiekleinden?

— Dat spreekt vanzelf! Maar ik kan u toch verzekeren, dat zij samen minstens 14.000 pond sterling waard zijn.

— Een heel respectabel bedrag, mylady, antwoordde de detektive droogjes. En ik weet niet of u er wel verstandig aan doet, die zaken te bewaren in een

secretaire, die, naar ik zie, tamelijk dicht bij het raam staat.

— Maar mijn personeel is volkomen betrouwbaar, Tilly! riep de gravin uit, toch enigszins verschrikt door de mededeling van de detektive.

— Dat is wel mogelijk, mylady, maar men mag niemand in verleiding brengen, antwoordde Conny Campbell schouderophalend. Ik moet intussen bekennen, dat ik niet goed zou weten, waar u ze anders zoudt moeten laten. Apropos, heeft uw echtgenoot een brandkast?

— Zeker, op zijn studeerkamer.

— Waarom bewaart u uw juwelen daar dan eigenlijk niet in?

— Omdat dat veel te lastig zou zijn. Ik zou dan telkens genooddaakt zijn, hem de sleutel van de brandkast te vragen, als ik een ring, een armband of een broche wilde aandoen.

— Dat is inderdaad een geldige reden, mylady, antwoordde de detektive glimlachend. Maar nu Raffles hier misschien al in de buurt rondwerft en daar het bekend is, dat hij liefst zich zoveel mogelijk toeëigent, zou ik u dringend aanraden deze laatste twee dagen uw juwelen in de brandkast van mijnheer uw echtgenoot te laten sluiten. U gebruikt ze toch niet meer vóór het gekostumeerde feest?

— Nee.

— Welnu, geef mij dan het kistje, waarin u de juwelen bewaart, dan zal ik ze zelf even naar de kamer van de heer des huizes brengen, met het verzoek, ze een plaatsje in zijn brandkast te geven.

— Dat is een uitstekend idee, Tilly, riep de gravin uit. U hebt mij werkelijk een beetje aan het schrikken gemaakt.

Gravin Stounton was al naar het kleine meubel toegelopen, na een bosje miniatuur sleutels uit een sierlijk sleutelmanasje te hebben genomen, opende de klep van de secretaire, en nam uit een tamelijk groot vak een fraai ebbenhouten kistje, met ivoor ingelegd.

Zij overhandigde het aan de detektive, die haar met haar blikken gevolgd had, en die nu vroeg:

— Het kistje is toch goed gesloten ?

— O ja, daar kunt u zeker van zijn, luidde het antwoord.

— Dan ga ik het snel aan mylord brengen ; u denkt toch wel dat ik hem in zijn studeerkamer zal kunnen vinden ?

— Ja, daar zit hij meestal als het tegen etenstijd loopt, en als wij buiten zijn. Apropos, u wilt zeker niet bij ons aan tafel eten, is het wel ?

Conny Campbell keek de gravin met verbaasde ogen aan en riep toen uit :

— Dat zou inderdaad wel wat erg dwaas staan tegenover de andere bedienden ; natuurlijk eet ik in de keuken. Wanneer u mij echter voor het een of ander nodig hebt, hoeft u maar te bellen.

En met deze woorden verliet de detektive het boudoir.

Enige minuten later kwam zij de studeerkamer binnen van de heer des huizes, die zijn kamer op dit ogenblik gebruikte, om er een dutje te doen.

Miss Campbell moest tamelijk hard kuchen, voor de graaf wakker werd, en toen was zijn humeur niet bepaald rooskleurig te noemen.

Hij richtte zich in zijn gemakkelijke stoel op, klemde zijn lorgnet op zijn grote neus, en scheen enige tijd nodig te hebben om de detektive te herkennen.

— Ik ben het mylord, Miss Campbell, hier Tilly geheten, zei de detektive glimlachend. Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen. De gravin vraagt toestemming haar kistje met juwelen in uw brandkast te mogen bewaren, totdat het tuinfeest achter de rug is.

— Ik geloof, dat mijn vrouw wel wat al te bang is uitgevallen, bromde graaf Stoun-ton, terwijl hij zich over zijn grijze snor streek. Maar als ik er haar een plezier mee doe...

Hij stond uit zijn gemakkelijke stoel op, en liep naar de brandkast, een klein maar stevig stalen meubel, terwijl hij onder het lopen zijn sleutels uit zijn zak haalde.

De detektive was hem gevolgd, het kistje met de beide handen dragend.

Zij zag hoe hij de deur opende, en

reikte hem het kistje over, waarop zij toekeek, dat het een goede plaats kreeg op de bovenste plank, en hoe de deur weer gesloten werd.

— Nu heb ik mij tenminste persoonlijk kunnen overtuigen, mylord, dat de juwelen van de gravin veilig en wel zijn opgeborgen in uw brandkast, zei de detektive glimlachend. U kunt het misschien overdreven voorzichtig noemen, wanneer men het met John Raffles te doen krijgt, dan kan men niet voorzichtig genoeg zijn.

Zij maakte een elegante buiging voor de brommerige oude heer, en verliet 't vertrek, om naar de kamer te gaan, naast de keuken, waar de bedienden gemeenschappelijk de maaltijd gebruikten.

Miss Campbell had al met alle bedienden kennis gemaakt, en zij was heel zeker, dat zich onder hen geen zwart schaap bevond...

Omstreeks half negen belde de gravin, om de pseudo-kamenier bij zich te laten komen.

— Ik hoop, dat u goed gegeten hebt, Miss... ik bedoel Tilly ? vroeg zij, zodra de jonge vrouw was binnengetreden.

— Uitstekend, mylady ! ik kan niets anders zeggen ; uw bedienden hebben niet te klagen.

— Ik heb u hier laten komen, Tilly, om u mee te delen, dat ik net een telegram ontvangen heb van mijnheer Deebs, waarin hij mij meldt, dat hijzelf, mijnheer Sullivan en uw twee andere collega's morgen persoonlijk mijn familiediamanten bij Sternheim zullen gaan halen, en hierheen zullen brengen.

— Ah ! was alles wat Miss Campbell zei.

— Vindt u het geen goed plan ?

— Ik zou het zelf hebben aangeraaden, mylady, als men het mij gevraagd had, antwoordde de jonge detektive. Het is mij alleen niet erg duidelijk, hoe Jacob Sternheim die kostbare juwelen, die een groot fortuin vertegenwoordigen, zal afgeven zonder dat u hem daartoe uitdrukkelijk opdracht hebt gegeven.

— Maar hij weet van de zaak af, riep de gravin enigszins verwonderd. wist u dat dan niet ?

— Men heeft mij niet van alles op de hoogte gesteld, antwoordde Miss Campbell.

— Welnu dan, ik heb al enige dagen geleden, toen het plan bij mij rees, om de heer Baxter te verzoeken, mij enige detektives af te staan, met Sternheim en de hoofdinspekteur in persoon afgesproken, dat hij mijn juwelen moest overhandigen aan vier detektives, die Baxter persoonlijk bij hem zou introduceren, maar ook aan niemand anders. Dan lijkt het u toch niet gevaarlijk.

— Het is een uitstekend plan, mylady, antwoordde Miss Campbell. Raffles vermoet zich voortreffelijk, maar om zichzelf in vieren te delen, en ieder deel de rol van een man te laten spelen, daartoe zal hij toch geen kans zien.

— Dat geloof ik ook, riep de gravin zegevierend uit.

— Hoe laat verwacht u mijn collega's morgen ?

— Met de trein van vier uur.

— Dan wilt u mij nu misschien wel toestaan, mylady, nog eens een kijkje in de omgeving te gaan nemen, om mij persoonlijk te overtuigen, dat er geen verdachte personen om het huis sluipen ?

— Ik laat u volkomen vrij, Tilly, om alles te doen wat u goed dunkt, in het belang van de zaak. Denk er om, dat wij hier buiten, om uiterlijk half elf naar bed gaan.

— Ik zal het niet vergeten, mylady, en zorgen, dat ik op dat uur weer binnen ben.

Tien minuten later verliet Miss Campbell, een lange donkergekleurde mantel over haar kameniersjapon, het grote landhuis aan de achterkant.

Zij ging haastig het park in, maar zij had nog geen tweehonderd schreden gedaan, of zij stond stil.

Achter haar hadden voetstappen het grind doen kraken, ofschoon dit blijkbaar niet de bedoeling was van degene, die daar achter haar had gelopen.

Miss Campbell draaide snel het hoofd

om en zag in de duisternis een gedaante naderen.

Even later herkende zij hem.

Het was Arthur Stounton.

— Goede avond, Miss Campbell, riep de miljonairszoon op gewild vrolijke toon. U ziet wel, dat ik vergevens gezind ben, en geen kwaad met kwaad vergeld.

— Niet ? riep de detektive nijdig. En u volgt mij ?

— Foei, wat een lelijk woord. Zeg liever, dat ik door u word aangetrokken, zoals het ijzer door de magneet. Ik volg trouw uw voetspoor, gedreven door een gevoel, dat sterker is dan ik.

— Volg mij dan niet verder dan tot hier, mijnheer Stounton, antwoordde Miss Campbell, ik ben een fatsoenlijk meisje, en als u een gentleman bent, dan maakt u ogenblikkelijk rechtsomkeer ; u schijnt nog altijd niet te weten, wie u voor hebt. Het ligt mij niet, om mij in deze duisternis in een uitgestrekt park met mij onbekende heren af te zonderen.

— Wat een vreselijke woorden gebruikt u toch ! riep Arthur Stounton klagend. Ben ik u dan nog zo onbekend, dat u voor mij geen uitzondering maakt ?

Hij was dicht op haar toegelopen, en probeerde haar handen te grijpen.

Maar zij stapte met bliksemende ogen achteruit, en riep op bevelende toon :

— Geen stap verder, mijnheer Stounton. U wilt mij toch niet dwingen, uw ene wang wat meer in overeenstemming te brengen met de andere ?

— U doet er verkeerd aan mij daaraan te herinneren, riep graaf Stounton op gesmoorde toon. U bent een mooie, jonge dame, Miss, zoals u daar als een beledigde vorstin tegenover mij staat, en u zult mij nu wel toestaan wat u mij vanmiddag hebt geweigerd.

— Nooit ! riep de detektive uit. Vergeet u dan helemaal waarvoor ik hier eigenlijk ben ? Laat het u dan volkomen onverschillig, dat ik ben aangesteld om de kostbare familiejuwelen van uw moeder te beschermen ?

— Laat die juwelen naar de duivel

lopen, viel Stounton op ruwe toon uit. Er zijn vier mannen in dienst genomen om ze te beschermen, en een vrouw moest haar gedachten liever op andere, meer tedere zaken richten. Bovendien wat geeft het, als u mij nu een kus geeft? Denkt u dat Raffles daardoor de juwelen gemakkelijker in handen zal krijgen? Komaan, Conny, wees niet zo preuts. Wij zijn hier alleen, niemand die het ziet of hoort, laat ik een kus op je lieve lippen drukken.

— Ik waarschuw u voor de laatste keer, mijnheer Stounton, riep de jonge detektive dreigend. U zult de gevolgen voor uw eigen rekening moeten nemen, ik laat niet met mij spotten.

— U weigert mij dus die kus?

— Ik weiger.

— Dan zal ik hem moeten nemen.

Stounton deed een paar passen vooruit, met uitgestrekte handen en zijn gezicht onnatuurlijk verwrongen.

Hij had nog maar één stap hoeven te doen, om de vrouw te bereiken, maar er was iets dat hem tegen hield, en dat was de vuist van de jonge detektive, die hem met weergaloze snelheid en kracht op de kaak trof.

De jongeman liet een dof gekreun horen, zwaalde even als een dronkeman heen en weer, en stortte toen op de grond waar hij stil bleef liggen.

Miss Campbell wierp een minachtende blik op hem, haalde de schouders op en verwijderde zich haastig van de plek.

Zij liep nog bijna een kwartier door, en bereikte toen een smalle, weinig gebruikte grindweg, die dwars over het landgoed liep, en die, hoewel eveneens toebehoorde aan de Stountons, ook door het publiek gebruikt mocht worden.

Zij stond een ogenblik stil, scheen met de grootste aandacht te luisteren, stak toen de twee voorste vingers van de rechterhand in de mond, en liet een eigenaardig zacht gefluit horen, dat klonk als de roep van een nachtuil.

Bijna dadelijk daarna werd het sein op dezelfde manier beantwoord, van op niet verre afstand, en enige minuten later kwam plotseling uit het struikgewas op de weg een man te voorschijn,

die even spiedend rondkeek, op de detektive toestapte, haar krachtig de hand schudde, en toen op fluisterende toon vroeg:

— Gaat alles goed, Charles?

— Alles loopt op rolletjes, Edward, laat ik je als een kleine afrekening, de juwelen ter waarde van 14.000 pond sterling overhandigen, die ik zoëven zo vrij geweest ben, uit het kistje van lady Stounton te nemen, terwijl ik het van haar boudoir naar de studeerkamer van haar echtgenoot bracht.

En de gewaande detektive, die niemand anders was dan Charles Brand, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, tilde zijn rokken hoog op, stak zijn hand in een linnen zak, die onder zijn kleren om zijn middel bevestigd was, en overhandigde de Gentleman-Inbreker de kostbaarheden, geknoopt in een kleine zijden zakdoek.

— Was dat niet wat riskant? Ben je er zeker van, dat zij niet meer naar die juwelen zal vragen, vóór de grote avond?

— Die kans is al heel gering, Edward. En als zij er naar vraagt, dan verklaar ik gewoon, verondersteld natuurlijk dat zij de roof bemerkt, dat Raffles al aan het werk is geweest, misschien om zich al iets te oefenen. Zij zullen toch geen ogenblik denken, dat Miss Campbell in die korte tijd de juwelen kan hebben ontvreemd.

— Je denkt dus, dat ik ze zonder gevaar kan meenemen? Ik bedoel, zonder onze grote onderneming in gevaar te brengen?

— Op mijn verantwoording.

— Verder nog iets te rapporteren?

— O ja, om te beginnen met het onaangenaamste, Arthur Stounton, de vlegel, is op mij verliefd geraakt, ik heb hem vanmiddag een dikke wang geslagen, en geen kwartier geleden heb ik hem een opzaaiër gegeven, die een bokser mij niet nadoet, er bleef mij geen andere keus over.

— Dat nieuws is inderdaad niet bepaald aangenaam, hernoem Raffles, terwijl hij de wenkbrouwen fronste. Had dat niet kunnen vermeden worden?

— Wat nu ? riep Charles op verontwaardigde toon. Je kont toch zeker niet van mij vergen, dat ik mij door die verwaande knul liet zoenen ? Dat ik

rokken moet aantrekken, is al erg genoeg, maar dat ik de liefkozingen zou moeten ondergaan van zo'n kwast, nee, dat gaat mijn krachten te boven.

HOOFDSTUK V

VERDENKING

Raffles had zwijgend geluisterd, en antwoordde nu :

— Eigenlijk kan ik je je optreden niet kwalijk nemen. Waarschijnlijk zou ik in een dergelijk geval op dezelfde manier gehandeld hebben. Ik hoop alleen, dat je hem niet al te hard geraakt hebt.

— Ik heb de kracht van mijn klap natuurlijk niet zo nauwkeurig kunnen afmeten, Edward, antwoordde Brand schouderophalend. Ik raakte hem net tegen de kin en sloeg hem tegen de grond. Ik kan het desnoods later verklaren door hem te verzekeren, dat ook de vrouwelijke detektives in het boksen en in ji jitsu geoefend worden, wat trouwens dikwijls het geval is.

— Wat heb je me verder nog te vertellen ?

— De juwelen zijn nog altijd bij Sternheim.

— Ik was er al bang voor.

— Maar zij worden morgen hier gebracht door de vier detektives.

— Dat klinkt al beter. Wanneer komen zij ?

— Met de trein van vier uur.

— Samen ?

— Ja.

— Deebs en Sullivan mogen jou in elk geval niet te zien krijgen. Je lijkt

misschien in het donker wel iets op Conny Campbell, maar Deebs en Sullivan kennen haar al te goed, zij zouden onmiddellijk het bedrog zien. Je bent heel wat groter, heel wat dikker, en de kleur van je ogen is veel donkerder.

— Daar was ik ook al bang voor, Edward. Wij zullen dus een ontmoeting moeten voorkomen. Hoe ? Zij zullen natuurlijk direkt naar mij vragen.

— De detektives mogen je in ieder geval niet zien. Wij moeten dus een middel zoeken, om je tijdelijk te laten verdwijnen. Welnu, het beste lijkt mij dat je doet alsof je het spoor van Raffles hebt gevonden, en dat wil volgen. Je zou desnoods een briefje kunnen achterlaten voor je zogenaamde collega's.

— Dat is goed, maar eenmaal zal ik toch terug moeten komen, tenminste wanneer het je ernst is met je plan, de familiejuwelen van de Stountons in jouw bezit te krijgen.

— Ik wijzig mijn plannen nooit, antwoordde Raffles koeltjes. Natuurlijk zul je weer moeten terugkeren, maar tegen die tijd hoop ik al een kleine opruiming te hebben gehouden onder de heren detektives.

Raffles dacht opnieuw even na, en ging verder :

— Kan je te weten komen, waar de familiejuwelen bewaard zullen worden zodra Deebs en de anderen ze gebracht hebben ?

— Nee, want dat zal men mij heus niet vertellen, maar ik vermoed, dat zij hoogstwaarschijnlijk eveneens in de brandkast van graaf Stounton geborgen zullen worden ; het is de enige betrekkelijk veilige plek in huis.

— Bedenk, Charles, dat zij ze niet al te veilig mogen wegstoppen, antwoordde Raffles glimlachend. Het is er hen voornamelijk om te doen, mij in handen te krijgen, en zij begrijpen heel goed, dat ik, daar ik geen tovenaarsben, van de zaak zal afzien, wanneer ik tot het inzicht kom, dat het menselijkerwijze gesproken, onmogelijk is, de buit in handen te krijgen. Kortom, zij mogen het mij niet al te moeilijk maken.

— Wel, het openen van die kast zal ook echt niet moeilijk zijn, Edward, al weten zij dat niet.

— Hoezo ? Is het een oud sardineblikje ?

— Zo modern mogelijk en splinternieuw.

— Staat die kast dan in een afgelegen gedeelte van het huis.

— Absoluut niet.

— Wat dan ?

— Ik ken de lettercombinatie van 't slot.

— Dat heb je knap gedaan, kerel, zei Raffles met schitterende ogen. Hoe ben je daarin geslaagd ?

— Heel eenvoudig ; ik heb scherp toegekeken, vlak naast de graaf, hoe deze de deur van de safe opende, om er het kistje met de juwelen in te zetten, dat ik hem was komen brengen.

— Prima. Als de zaken een normaal verloop hebben, zouden we dus niets anders hoeven te doen dan op het gunstige tijdstip het huis binnen te dringen, de kast te openen met de sleutel, die wij natuurlijk de graaf afhandig hebben gemaakt, en het kistje met inhoud er uit halen. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen, die het noodzakelijk maken, dat we ons aan ons oorspronkelijk plan houden, namelijk,

om jouw de juwelen in beslag te laten nemen, zodra je daar als kamenier de gelegenheid toe krijgt.

— In theorie zou dat zeker het gemakkelijkste zijn, hernam Brand peinzend. Ik vrees echter, dat het in de praktijk wat moeilijker zal gaan, het is namelijk niet heel zeker, of ik wel ooit alleen zal zijn met de kostbare stenen. Lady Stounton zelf zal, van het ogenblik af, dat de diamanten in het huis zijn, haar kostbaar bezit zeker geen sekonde uit het oog willen verliezen.

— Ongetwijfeld, gaf Raffles toe ; handel dus volgens de omstandigheden en waarschuw mij met het bekende sein, wanneer je mij mocht nodig hebben. Wij hebben al een moeilijk werk achter de rug, misschien het moeilijkste: de ontvoering van Conny Campbell, terwijl zij op reis hierheen was.

— Waar zal ik je kunnen vinden ? vroeg Brand.

— Ik logeer nog steeds in het Hotel « De vergulde Bruinvis » in Southminster, maar natuurlijk ben ik vannacht in de buurt van Primrose Hall. Ik zal mij morgen moeten vermommen, tegen het tijdstip dat Deebs en zijn collega's verwacht worden.

— Hoe denk je hem en Sullivan buiten gevecht te stellen ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat weet ik op dit ogenblik nog niet, antwoordde Raffles, na even te hebben nagedacht. Ik zal echter deze nacht nog mijn plan uitwerken, waaraan wij ons onder alle omstandigheden moeten proberen te houden. Morgenochtend vroeg zal ik je vertellen, wat ik denk te doen.

— Maar zij zullen samen komen, en dat zal je taak er niet gemakkelijker op maken, riep Brand enigszins ongerust uit.

— Ongetwijfeld. Wanneer zij met zijn vieren tegelijk verschijnen, dan wordt het zelfs tamelijk lastig, want ik ben er echt niet op gesteld, om hier een opvoering in het klein te geven, van de tonelen, die nu herhaaldelijk in Amerika plaats vinden, en waarbij lustig met de revolver gemanoeuvreed wordt.

Ik ben niet afkerig van het gebruik van dat wapen, maar ik gebruik het 't liefst alleen tegen schurken, dus uit noodweer en verder als een soort dreigend argument, als alle andere mogelijkheden zijn uitgeput. Trouwens, voor zo een overval zijn wij met te weinig mensen, zelfs al zouden wij de hulp inroepen van onze trouwe chauffeur Henderson. Wij lopen de kans, dat ik op 't psychologisch oogenblik over jouw medewerking niet kan beschikken, en dan zouden wij maar met zijn tweeën zijn. Nu staat Deebs er voor bekend, dat hij vrij vlug is met de revolver, en hij schiet vrij goed. Wij moeten dus hopen, dat zij niet in gesloten gelederen zullen oprukken, zodat het ons gemakkelijker zal vallen hen een voor een onschadelijk te maken.

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Laat eens horen.

— Ik vermoed haast, dat zij niet alle vier tegelijk zullen komen.

— Waaruit leidt je dat af?

— Wanneer zij werkelijk geloven, dat John Raffles hier zijn slag zal willen slaan, dan moeten zij natuurlijk alles vermijden, wat zijn argwaan gaande zou kunnen maken. Zij weten, dat hij een voorzichtig man is, en de aankomst van vier vreemde heren, die tegelijkertijd op de buiten verschijnen, zou zeker wel in staat zijn, hen achterdochtig te maken.

— Goed geredeneerd, Charles, hernam Raffles glimlachend. Daaraan had ik nog niet eens gedacht. Nog iets?

— Ja! Wanneer wij een al te grote opruiming houden onder de detektives, dan zal lady Stoun-ton bang worden, zij zal begrijpen dat er iets niet in orde is, zij zal de familiejuwelen niet op de bewuste avond durven dragen.

— Him ja, bromde Raffles, na even te hebben nagedacht. Dat bezwaar is niet helemaal ongegrond. Intussen, wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen, en wij zullen weinig kunnen utruchten, terwijl die vier detektives voorzien zijn van vier paar scherpe ogen, die in alle hoeken en gaten loeren.

— Terwijl ze hoogstwaarschijnlijk vermomd zijn, voegde Brand er aan toe.

Raffles maakte een onverschillig gebaar, en hernam schouderophalend:

— Dat is mijn minste zorg. Zij zullen zich al heel goed moeten vermommen, wil ik ze niet herkennen. Wat Sullivan betreft, hem is het met zijn diep zwarte ogen bijna onmogelijk. Hunter heeft O-benen, die hij ook misschien met moeite kan wegmoffelen, en Dave verheugt zich in het bezit van een kolossale neus, wel geschikt om hem in andermans zaken te steken, maar niet om aan zijn gezicht te onttrekken. Blijft dus over Joe Deebs. Ik heb mijn vijanden nooit onderschat. Ik heb hen steeds de eer gegeven, die hen toekomt, en ik wil echt wel zeggen, dat hij niet alleen een voortreffelijk detektive, maar ook een prima toneelspeler is, en dat hij de kunst van de vermomming bijna meester is. En in dat « bijna » zit voor hem de moeilijkheid, Charles. Een vermomming moet inderdaad, en niet bijna volkomen zijn. Zeker, gewone lieden kunnen niet door de vermomming van Deebs heen zien, maar om een Franse uitdrukking te gebruiken: ik ben er voor betaald om het wel te kunnen. En nu zou ik, als ik jouw was, maar eens terug gaan, anders zou je wegblijven wel eens in het oog kunnen lopen. Wat de jeugdige Don Juan betreft, blijft hem, alsjeblieft zoveel mogelijk uit de weg, want je zou je spel totaal kunnen bederven, wanneer je bij herhaling zo krachtig optreedt.

— Dat zal het beste zijn, Edward, hernam Brand zuchtend. Ik weet dat ik mij niet zal kunnen inhouden, als hij met zijn lange grijpvingers op mij afkomt. Dus tot morgen, op dezelfde plek nietwaar?

— Op dezelfde plek.

De beide vrienden drukten elkaar de hand, en een oogenblik later was Raffles onder het dichte kreupelhout verdwenen, terwijl Brand door het park terug wandelde.

Hij kwam weer langs de weg, waar hij de jonge Stoun-ton had neergeslagen, en kon een kart lachje niet inhou-

den.

— Misschien zal dat lesje onze verliefde vriend leren, hoe hij zich tegenover dames heeft te gedragen, die hij nauwelijks kent, bromde hij voor zich heen. En nu gauw naar huis, luisteren naar de orders van mevrouw de gravin en dan naar bed, ik geloof dat het een welbestede dag is.

Brand ging direkt naar het vertrek, waar lady Stounton zich na het eten gewoonlijk ophield, een ruime tuinkamer, met een heerlijk uitzicht door de drie grote glazen deuren op het park en trof haar daar ook aan.

Hij verzekerde, dat hij niets bijzonders had opgemerkt, ging zich naar 't kamertje, dat hem was aangewezen, overtuigde zich nog eens van de middelen, die hem ten dienste stonden, als hij onverhoeds moest vluchten en sliep enige ogenblikken later in.

.....

Het was ongeveer half vijf in de middag van de volgende dag, toen een snelle auto met een ruk stilstond voor het terras van Primrose Hall.

Er stapten twee oudere heren uit, deftig gekleed, de ene bijna spierwit van haar, de andere grijzend.

Het waren Joe Deebs en Sullivan, de helft van de afdeling detektives, die waren uitgestuurd om te proberen John Raffles in handen te krijgen.

Zij lieten zich onmiddellijk aandienen bij de Earl of Stounton, en werden door deze in zijn studeerkamer ontvangen.

Dadelijk werd ook lady Stounton gewaarschuwd, die een ogenblik later binnentrad.

Zij bleef verrast op de drempel van de deur staan, toen zij beide heren zag, en vroeg een beetje onzeker :

— De heren Deebs en Sullivan ?

— Inderdaad, mylady, antwoordde Deebs glimlachend, en met een snelle beweging bracht hij de hand naar het hoofd, en nam de voortreffelijk nage maakte pruik af, zodat zijn eigen, even aan de slapen grijzend, maar voor het

overige nog glanzend haar te zien kwam. En als u dit niet voldoende is, hier heb ik mijn legitimatie van Scotland Yard, en hier zijn de familiejuwelen, die wij bij uw juwelier zijn gaan halen.

Met deze woorden sloeg Deebs zijn regenjas open, en toonde de kleine, sterke, leren tas, die met een smalle stalen ketting bevestigd was aan een band van hetzelfde metaal die om zijn pols was vastgemaakt.

Hij moest eerst deze band losmaken, en maakte vervolgens de tas open met behulp van een eigenaardig gevormde sleuteltje.

Hij haalde er een klein kistje uit, sierlijk bewerkt, zette het op een rond ebbenhouten tafeltje, maakte een uitnodigend gebaar tot de gravin, en zei :

— U hebt de sleutel, mylady, overtuig u, alstublieft, dat de inhoud aanwezig is.

Ondanks alles een beetje zenuwachtig, trad de gravin op het tafeltje toe, terwijl zij onder het lopen haar sleutelbos te voorschijn haalde, en vervolgens het ijzeren kistje open maakte.

Joe Deebs en Sullivan hadden in hun veel bewogen leven van detektive al veel kostbaarheden gezien, maar zij stonden niettemin verbaasd over de rijkdom, de schittering en de grootte van de juwelen, de diamanten en de parels, die zich thans aan hun blikken vertoonden.

Een groot aantal diamanten was samengevoegd tot een prachtige diadeem die zelfs een koningin niet zou hebben misstaan, en verder waren er kostbare oorhangers, bestaande uit peervormige safieren, een hele grote broche, vervaardigd uit diamanten en parels, en schitterend in alle kleuren van de regenboog, enige armbanden, gedreven uit het fijnste goud, ware juweeltjes van edelsmeedkunst, ringen, en tenslotte een snoer parels van het zuiverste water.

De gravin had al deze voorwerpen een voor een uit het kistje gepakt, deed ze er vervolgens weer in en zei :

— Het is in orde, heren, er ontbreekt

niets, Eigenlijk had ik het ook niet anders verwacht. Ik ben u intussen hartelijk dankbaar, dat u zich heeft willen belasten met de overbrenging van mijn sieraden.

— Het had niets te betekenen, mylady, zei Deeks met een hoffelijke buiging. Ik zou u echter nu de raad willen geven, deze kostbare verzameling diamanten en parels zo snel mogelijk veilig weg te sluiten. U hebt natuurlijk een brandkast in huis?

Daar de detektive deze laatste vraag tot de graaf had gericht, antwoordde deze, met het hoofd naar een hoek van het vertrek wijzend;

— Daar staat zij.

Deeks en Sullivan gingen naar de kast, bekeken haar met het oog van de kenner, wisselden een veelbetekenende blik met elkaar, en knikten tevreden.

— Ik maak u mijn compliment, mylord, zei Deeks. Een voortreffelijke kast, voorzien van de laatste beveiliging, waarmee zelfs een man als Raffles heel wat moeite zou hebben.

Sullivan had, terwijl Deeks sprak, zijn hand op de kast gelegd, die halverwege in de muur was gemetseld, en een hoogte bereikte van bijna anderhalve meter, en zei nu:

— Van het beste nikkelstaal. Minstens een decimeter dik, extra gewapende ronde hoeken, elektrisch gelast, geen naden, waar een breekijzer tussen te zetten is, werkelijk een voortreffelijk meubel. Ik geloof u wel te mogen verklaren, dat de juwelen hierin volkomen veilig zijn, mylord. Men zou deze kast alleen met dynamiet kunnen vernielen, en ik denk dat Raffles zelfs daarvoor zou terug schrikken.

— Dat is een pak van mijn hart, mijnheer Sullivan, riep de gravin uit. Ik zou het op prijs stellen, als u er bij was, dat wij het stalen kistje in de brandkast sloten.

— Daartoe had ik juist toestemming willen vragen, mylady, merkte Deeks op. Ik ben altijd graag zeker van mijn zaak, en wat ik met eigen ogen gezien heb, daaraan hoef ik later niet te twijfelen.

Graaf Stounton had de sleutel al in het slot gestoken, na de letterschijf op de goede combinatie te hebben gesteld en aan de knop trok hij, niet zonder enige moeite wegens de zuiging, de zware deur naar zich toe.

Sullivan had het stalen kistje behulpzaam van de gravin aangenomen, en zette het nu op de bovenste plank, waar nog een weinig ruimte was.

— Bergt u nog andere kostbaarheden in deze kast, ik bedoel natuurlijk behalve uw geld? zo wendde Deeks zich vragend tot de graaf.

— Nooit. Alleen op dit ogenblik staat er een kistje van mijn vrouw, met de juwelen, die zij bij kleine partijen draagt.

De Earl of Stounton had op het ebenhouten kistje gewezen, en Deeks nam het van de plank, om het snijwerk te bewonderen.

Hij draaide het kistje om en om, mompelde toen vol bewondering:

— Een buitengewoon fraai kistje, mylady. Italiaans houtsnijwerk uit het begin van de zestiende eeuw.

— Interesseren dergelijke dingen u, mijnheer Deeks? vroeg de gravin lachend. Wacht, dan zal ik u ook de binnenkant laten zien, die met een prachtig paneeltje beschilderd is, naar men zegt van Titiaan.

Zij had het kistje al van de detektive overgenomen, en zette het nu op de kleine ronde tafel.

Zij stak de sleutel in het slot, sloeg het deksel terug, wierp een blik in het kistje, en slaakte een luide gil, terwijl zij met doodsbleek gezicht terugdeinsde.

— Wat is er, mylady? vroeg Sullivan, terwijl hij verschrikt op haar toetrad.

— Bestolen! riep de gravin op hese toon. Mijn juwelen zijn gestolen.

— Maar het kistje rammelde, toen ik het heen en weer bewoog, merkte Sullivan op, zeer opgewonden voor zijn doen.

— Weet gij wat er rammelde? riep de gravin op wanhopige, snijdende toon, een paar geldstukken, spijkers en

stukjes glas.

Deebs kwam dichterbij en wierp een blik in het kistje.

Zijn gezicht had een ernstige uitdrukking gekregen.

Hij nam het kistje op, overtuigde zich dat de inhoud inderdaad alleen bestond uit de voorwerpen, die de gravin had opgesomd, en tevens dat het fijne paneeltje zorgvuldig beschermd was door een stukje carton, dat in het deksel was geklemd, tussen de opstaande randen daarvan.

Nu barstte de Earl of Stounton uit :

— Wat moet dat betekenen ? Hoe is zo iets mogelijk ? We zullen hier toch niet met een grap te doen hebben ?

— Als het een grap is, mylord, dan is het een heel eigenaardige en ook een heel kostbare, zei Sullivan op ernstige toon.

Deebs had het kistje geledigd, en vroeg nu :

— U herkent dit kistje natuurlijk als uw eigendom, mylady ?

— Het is sinds mijn meisjesjaren in mijn bezit geweest, mijnheer Deebs ! antwoordde de gravin, die van verontwaardiging bijna niet kon spreken.

— Hebt u zelf dit karton in het deksel gemaakt ?

— Ik zie het vandaag voor het eerst.

— Dan heeft de dief 't er in gestopt, zeker een kunstzinnig man, die bang was, dat men het kistje misschien om zou keren, waardoor de spijkers en glasscherven dan het prachtige miniatuurtje zouden beschadigen. Voor de duivel... ik vraag excuus, mylady..., dat riekt naar... iemand van mijn kennissen.

De ogen van de detektive hadden een staalharde glans gekregen, en zijn kleine witte tanden glinsterden als die van een wolf tussen zijn strakke lippen.

Hij bracht de gravin naar een stoel, en vroeg op korte, zakelijke toon :

— Waar staat het kistje gewoonlijk ?

— In de secretaire van mijn boudoir, antwoordde de gravin.

— Heeft het ooit in deze brandkast gestaan ?

— Nee, voor zover ik mij kan her-

inneren.

— Wanneer stond het nog in uw secretaire ?

— Gisterenmiddag om vijf uur.

— Wat was de aanleiding het kistje tegen de gewoonte in, in de brandkast van uw echtgenoot te plaatsen ?

— Dat deed ik op raad van Miss Campbell.

— Van Miss Campbell, herhaalde Deebs langzaam. Bracht u het zelf hierheen ?

— Nee, dat deed zij.

Deebs wendde zich nu tot de graaf, en vervolgde :

— Was u in het vertrek, mylord, toen Miss Campbell het kistje bracht ?

— Ja.

— Wat zei zij ?

— Zij vroeg namens mijn vrouw toestemming, het kistje hier tijdelijk in mijn brandkast te sluiten, zij gaf te verstaan, dat mijn vrouw bang was voor Raffles.

— Is dat zo ? wendde de detektive zich weer tot de oude dame.

— Zeker. Miss Campbell had mij bang gemaakt.

— Wanneer hebt u zich het laatst overtuigd van de inhoud van het kistje ?

De gravin dacht even na, en antwoordde toen :

— Ik heb ze twaalf dagen geleden voor het laatst gedragen, en er sindsdien niet meer naar omgekeken.

— Ik zou graag Miss Campbell zelf dadelijk willen spreken, mylady. Zij is toch hier ?

— Nee, mijnheer Deebs. Uw collega is op dit ogenblik niet hier in huis.

— Niet hier ? herhaalde Deebs, en zijn wenkbrauwen fronsten zich, waar is zij dan ?

— Zij is op onderzoek uit. Maar waar zit mijn verstand toch ? Zij heeft een briefje voor u achter gelaten, en mij verzocht, u dat onmiddellijk te geven, zodra u zou zijn aangekomen. Ik zal het dadelijk laten halen.

De gravin stond op en liep snel het vertrek uit.

Sullivan had het kistje weer gepakt

en wendde zich nu op zachte toon tot Deebs, met de opmerking :

— Aan het slot valt niets bijzonders te zien. Zou het met een sleutel zijn open gemaakt, die er op past ?

In plaats van direkt te antwoorden, nam Deebs het kistje van hem aan, haalde een sterk vergrotende lens te voorschijn, bekeek met grote aandacht het slot, en antwoordde ten slotte op stellige toon :

— Opengemaakt met een heel fijn lopertje. Op de pen voor de sleutel zijn kleine, dwarse krasjes te zien. Ik vind ook enige sporen van vaseline. In ieder geval is er geen sprake van forcering van het slot.

— Wat denk je er van, Deebs ?

De detektive haalde de schouders op, en bromde :

— Ik kan nog niet zeggen, wat ik er van denk. De oplossing van de zaak

wordt er niet gemakkelijker op, nu de gravin twaalf dagen geleden het kistje voor het laatst in handen heeft gehad. Het is nu onmogelijk met zekerheid te zeggen, wanneer de diefstal heeft plaats gehad.

Op dit ogenblik kwam de gravin weer binnen.

Zij had een briefje in de hand, dat zij Deebs overhandigde.

Deze scheurde snel de enveloppe open, vouwde het briefje open en las half luid :

Waarde Collega,

Ik vrees, dat er hier in huis al verkeerde dingen zijn gebeurd. Ik heb een spoor ontdekt van R. Op dit ogenblik volg ik het. Ik hoop goed nieuws te kunnen brengen als ik terugkeer. In ieder geval ben ik weer vóór de avond van het tuinfeest.

Conny Campbell

HOOFDSTUK VI

DE GELEDEREN DUNNEN

Deebs liet het briefje langzaam zakken, dacht na, hief opnieuw het briefje naar zijn ogen op, schudde het hoofd, mompelde iets, dat niemand verstond op Sullivan na, en deze had er een eed op durven doen, dat het heel veel leek op een kernachtige, Londense vloek.

Daarop vouwde Deebs 't briefje dicht stak het in zijn zak, wendde zich tot Sullivan, en zei zacht :

— Ik ga er op uit, Sullivan. Blijf jij hier en houd een oogje in het zeil. Er gebeuren hier vreemde dingen, ik geloof werkelijk, dat Raffles al aan het werk is.

— Wat wil je dan doen ?

— De hele omgeving afzoeken. Onze auto wacht nog buiten op ons. Ik spring er in, en ga informeren. Of hier in de laatste tijd verdachte vreemdelingen gezien zijn. Misschien ontmoet ik Conny Campbell wel, en kan zij mij nadere inlichtingen geven, maar het zou mij verbazen als ik haar vond.

— Hoezo ? vroeg Sullivan verwonderd.

Deebs bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn collega en fluisterde hem iets in, waar Sullivan zichtbaar van schrok.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheersen, en wendde zich tot de gravin, die radeloos heen en weer liep, met de woorden :

— Houdt u maar kalm, mylady. Ik blijf bij u, wij zullen de dief wel vinden.

Hij overtuigde zich, dat het kistje met de familiejuwelen in de brandkast stond, en duwde zelf de deur dicht.

Intussen was Deebs het vertrek al uit.

Hij rende de brede oprijlaan af, en ging het hek uit.

De auto wachtte hem aan de kant van de weg.

Tegen de stenen pilaar van het hek geleund, stond een haveloze bedelaar, een grijsaard met roodomrande ogen, bevende lippen, een toonbeeld van verval en ouderdom.

Hij stak zwijgend de hand uit, toen Deebs voorbij ging, deze stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er een zilverstukje uit, en wilde dit in de uitgestoken hand werpen.

Maar op hetzelfde ogenblik voelde hij vijf sterke vingers om zijn pols, terwijl de loop van een revolver hem in de ribben werd gedrukt.

Met een kreet van woede kwam de detektive tot de conclusie, dat hij in 'n val was gelopen, want de man achter het stuur van zijn auto bleef kalm toezien, en dacht er klaarblijkelijk niet aan hem te hulp te komen.

Een enkele blik was dan ook voor hem voldoende, om tot de ontdekking te komen dat die man niet zijn eigen chauffeur was.

Hij probeerde zijn rechterhand los te trekken, maar hij had evengoed kunnen proberen zich te bevrijden van een paar sterke boeien.

De stem van de gewaande bedelaar zei dreigend :

— Ik zou u aanraden om u niet te vereren, mijnheer Deebs, het zou niet mijn schuld zijn, als mijn revolver afging. Mag ik u verzoeken in de auto te

stappen.

— Wat bent u met mij van plan ?

— Dat zult u wel zien, als het zover is.

Steeds stevig vastgehouden door de bedelaar legde Deebs, die wel inzag, dat tegenstand nutteloos zou zijn, de paar passen af, die hem van de auto scheidden.

Het was een ruime Amerikaanse wagen, en pas toen Deebs instapte, zag hij, dat er al iemand inzat, een jonge vrouw, gekleed als kamenier, met een mantel om, die echter op dat ogenblik openhing.

— Mag ik u voorstellen aan Miss Conny Campbell ? vroeg de bedelaar hoffelijk. U herkent haar zeker niet ? Dat is geen wonder, zij is sinds gisteravond verbaasd veranderd. En nu, mijnheer Deebs, geen beweging, het is voor uw bestwil. Overigens u zult er gauw niet meer toe in staat zijn.

Op hetzelfde ogenblik voelde de dektive een lichte prik in de hand, die door die van de andere werd vastgeklemd, en hij begreep direkt, dat hij in deze zaak geen rol meer zou spelen...

Hij was al zoveel lange jaren ervaren in zijn vak, dat hij dadelijk inzag, wat er met hem gebeurd was ; zijn tegenstander had hem met een of ander spits voorwerp bedwelmende stof in zijn bloed gespoten, en het zou zeker niet lang duren, of hij zou bewusteloos wezen.

Hij maakte zich echter beslist niet ongerust, al kon hij een gevoel van woede en teleurstelling niet onderdrukken, want instinctmatig had hij dadelijk begrepen, met wie hij te doen had.

Hij keek de zogenaamde bedelaar met een zuurzoet glimlachje aan, en zei op half luide toon :

— Ik heb waarschijnlijk het genoeg, Johnn Raffles tegenover mij te zien ?

— Ik weet niet, of het een genoeg is, mijnheer Deebs, maar ik ben inderdaad Raffles, antwoordde de Grote Onbekende met een kleine buiging van het hoofd.

— Laat mij u dan mijn compliment

mogen maken over uw voortreffelijke vermommen, antwoordde Deebs vol bewondering.

— Dank u, mijnheer Deebs.

— Ik heb net pijn gevoeld in mijn hand, ik veronderstel, dat u mij een kleine injectie hebt gegeven ?

— Zo is het, mijnheer Deebs. Neem het mij niet kwalijk, ik was ertoe verplicht. Met tegenstanders als u bent, moet men nu eenmaal paardemiddelen toepassen. U zult binnen tien minuten bewusteloos zijn, maar ik geef er u mijn woord van eer op, dat het middel, dat ik u heb toegediend, volkomen ongevaarlijk is.

— Daarvan ben ik overtuigd, antwoordde Deebs, maar wij zijn vijanden, wij bestrijden elkaar met alle middelen, maar ik moet u nageven : u bent een gentleman.

— Dank u, zei Raffles eenvoudig.

— Mag ik weten, waar u mij heen brengt ?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Deebs, maar dat kan ik tot mijn spijt niet zeggen.

— Dan dring ik er niet verder op aan. Maar wilt u mij tenminste niet zeggen, op welke wonderbaarlijke manier u te weten bent gekomen, wat wij van plan waren, en wat u met Miss Campbell gedaan hebt ?

— Beste heer Deebs, begon Raffles glimlachend, Scotland Yard heeft vele geheimen, die ik beter schijn te kennen, dan gij. Er komen vele telefoondraden boven het dak bij elkaar, er zijn schoorstenen, ventilators, kortom vele verbindingen met de buitenwereld, en een man als ik, moet daarvan gebruik maken en dat doet hij ook. Wij waren heel nauwkeurig op de hoogte van het vertrek van Miss Campbell, en zo was het niet moeilijk onze maatregelen te nemen. De trein, op weg van Londen naar Southminster, houdt op verscheidene plaatsen stil, en een gefinjeerd telegram, door Joe Deebs onderkend, was voldoende, om uw collega te bewegen, aan een van die stations uit te stappen. De rest stelde weinig voor. Wij hebben haar, zelfs zonder dat

zij er iets van bewust was, hetzelfde verdovende middel toegediend als u, en op dit ogenblik bevindt zij zich gezond en wel, maar aanzienlijk belemmerd in haar bewegingen, in een van mijn huizen, ik kan u natuurlijk niet zeggen waar, zij weet het zelf trouwens ook niet, en zij zal het ook nooit weten. Heb ik aan uw nieuwsgierigheid voldaan?

— Volkomen, Raffles, antwoordde Joe Deebs, en hij streek met een vage beweging de hand over het voorhoofd.

Een flauwe glimlach krulde zijn lippen, toen hij er aan toevoegde:

— Uw middeltje begint al te werken, ik geloof niet, dat ik nog in staat ben een blaadje sigarettenpapier van mijn lippen weg te blazen. Maar vertel mij nog eerst, gelooft u werkelijk, dat u de Stounton juwelen in handen kunt krijgen, al hebt u mij en Miss Campbell buiten gevecht gesteld?

— Ik ben er van overtuigd, mijnheer Deebs, antwoordde Raffles kalm. Mijnheer Sullivan zal dezelfde weg opgaan als u en al onderschat ik de bekwaamheden van de heren Dave en Hunter geenszins, zij kunnen toch niet in uw schaduw staan, en ik ben niet bang.

— Maar de juwelen zullen de brandkast niet verlaten, riep Deebs.

— Pardon, eens moeten zij er wel uit, op 't ogenblik dat de gravin ze zal aandoen.

— En denkt u, dat de gravin niet bang zal worden door mijn wegblijven en dat van Sullivan? vroeg Deebs.

— O, wij zullen haar wel gerust weten te stellen, antwoordde Raffles.

— Dan... dan..., stotterde Deebs.

— Het is afgelopen. Hij zal niet meer tot bewustzijn komen. Rijdt wat je rijden kunt, James.

Deze woorden waren gericht tot de chauffeur.

De streek had werkelijk niet beter uitgezocht kunnen worden voor de gevaarlijke onderneming, die Raffles op touw had gezet.

Niemand zag dan ook, hoe Deebs uit de auto werd getild en door de reusachtige chauffeur als een kind het huis werd binnen gedragen.

Daar werd Deebs naar een kelder gebracht, die lucht en licht ontving door een klein raampje, nauwelijks een hand breed, en neergelegd op een soort veldbed, dat kennelijk op hem stond te wachten.

Zodra dit gedaan was, werd de zware deur van de kelder gesloten, en de drie mannen vertrokken weer zoals zij gekomen waren.

— Wat denk je met Sullivan te doen? vroeg Brand, nadat hij naast Raffles die zijn vermommings had afgeworpen, in de auto zat.

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

— Ik heb net mijn holle ring onderzocht, waarin zich het bedwelmend vocht bevindt; hij is helemaal leeg, en ik kan dezelfde truc niet nogmaals toepassen. Ik heb wel andere bedwelmende middelen bij mij, maar die moeten in de maag worden gebracht en ik weet niet goed, hoe ik het zou moeten aanleggen, om met James Sullivan aan tafel te zitten.

— Ik geloof dat ik het al gevonden heb. Als wij Sullivan maar eerst van «Primrose Hall» kunnen weglukken, dan kan de rest niet moeilijk zijn.

Hij stond op, en riep Henderson toe:

— Rijdt dadelijk naar Southminster, James.

Henderson sloeg de eerste de beste weg in, en kwam zo op de grote weg naar Londen.

Een uur later reed de auto het kleine stadje binnen.

Raffles ging direkt naar het telegraafkantoor, en verzond aan Sullivan een telegram van de volgende inhoud:

Miss Campbell hier. Wij zijn R. op het spoor. Kom dadelijk naar Southminster, en ga naar het Hotel «De Rode Leeuw». Vraag daar een zekere Brown te spreken: dat ben ik. Ik wacht je op kamer 13. R. is in de buurt. Spoed.

Joe Deebs.

Dit telegram werd omstreeks zeven uur in de avond verzonden.

Dadelijk daarna ging John Raffles naar het hotel «De Rode Leeuw», en vertelde de gérant, dat hij de detektive

Joe Deebs was, en dat er over een uur ongeveer iemand zou komen, die naar een zekere Brown zou vragen, en die men dadelijk naar kamer 13 moest brengen.

Er was nauwelijks een uur verstreken, of een kellner meldde iemand aan.

— Laat mijnheer dadelijk binnen, en breng snel het bestelde diner.

Raffles liep haastig op hem toe, sloot de deur, en zei op gejaagde toon, terwijl hij op voortreffelijke wijze de stem van Deebs nabootste :

— Ik geloof dat wij nu eindelijk op een spoor zijn, Sullivan.

— Waar is Conny Campbell ?

— Zij komt over een kwartier hier.

— Is Raffles hier ?

— Ja, in Southminster. Sterker nog, hij is op het ogenblik in dit hotel.

— Is hij hier, op het ogenblik, dat wij met elkaar praten ?

— Op hetzelfde ogenblik, Sullivan, antwoordde Raffles met een verborgen glimlach. Maar stil, daar is de kellner met het diner, wij zullen vlug eten, want er zal heel wat van onze krachten gevergd worden.

De kellner zette de maaltijd gereed, en toen hij vertrokken was, haalde Raffles een klein briefje te voorschijn, gaf dit aan Sullivan en zei :

— Lees dat eens.

De detektive probeerde het briefje te ontcijferen.

Van dit ogenblik maakte Raffles handig gebruik, door snel een beetje poeder te storten in het bord soep.

Daarop ging hij voor zijn eigen bord zitten, en riep vrolijk uit :

— Je kunt het zeker niet ontcijferen, hé ? Ga zitten, dan zal ik zeggen wat er op staat, maar eerst onze soep, vóór ze koud wordt.

Maar hij had het bord nog niet half leeg, of hij bracht met een plotseling gebaar de linkerhand naar het voorhoofd en gleed het volgende ogenblik bewusteloos tegen de rug van zijn stoel.

Raffles stond direkt op, tilde Sullivan van zijn stoel en legde hem op de sofa, nam hem alle papieren af, waaruit zijn naam zou kunnen blijken, ook het telegram, dat hij hem zelf gezonden had, en verliet toen ijlings het vertrek. Hij slaagde er in het hotel ongezien te verlaten, en vond op een paar passen afstand zijn auto klaar staan.

Hij ging naast Brand zitten, die nog altijd het kamenieruniform droeg, verborgen onder de lange mantel, en zei met een tevreden glimlachje ;

— Het is gelukt, Charles, zoals je ziet, beginnen de gelederen van onze tegenstanders te dunnen.

HOOFDSTUK VII.

OP HET NIPPERTJE

deze de zogenaamde vrouwelijke detective geen seconde verdacht.

Hij kon zich echter niet goed begrijpen, wat er bij Deebs had moeten omgaan, toen deze hoorde van die diefstal.

Er was die avond vroeg gedineerd, en dadelijk daarna waren alle leden van de familie naar hun respectievelijke slaapkamers gegaan, om zich daar voor het feest te kleden.

Brand had veel moeite gedaan, vóór die tijd de sleutel van de brandkast te bemachtigen, maar het was hem niet gelukt. De oude graaf bleek lang geen sufferd te zijn, en hij bewaakte de kast met Argusogen; hij scheen de sleutel voortdurend in zijn broekzak omklemd te houden.

De gasten hadden elkaar de loef proberen af te steken, wat rijkdom van hun kostuums betreft; op de grote vijver zouden verlichte gondels drijven, bemand met gitaarspelers; er zouden verschillende dansen worden uitgevoerd op het grote grasperk voor het terras, en de avond zou bekroond worden met een groot souper, onder de eeuwenoude bomen.

Om zeven uur stond de oude gravin van tafel op, ging naar haar boudoir, en belde om haar kamenier. De afspraak was gemaakt, dat de juwelen alleen in tegenwoordigheid van de twee detectives en van een zesttal in allerlei ontboden rechercheurs, die met twintig politie-agenten in burgerkleding de bewakingsdienst zouden uitoefenen, uit de brandkast zouden worden genomen, en aan de oude gravin ter hand worden gesteld.

De volgende avond om acht uur begonnen de gasten toe te stromen.

Een deel van het park was prachtig verlicht met duizenden gekleurde elektrische lampjes.

Gravin Stounton was in een zeer geprikkelde stemming, want zij begreep absoluut niets van het wegblijven van Deebs en Sullivan.

Wat de zogenaamde Conny Campbell etreft, zij was diezelfde middag teruggekeerd, heel vermoeid, en ook een beetje moedeloos, met de mededeling, dat zij Deebs gesproken had, en dat deze nog altijd Raffles achterna zat, maar haar bevolen had, naar het buiten te keren, en met Hunter en Dave een oogje in het zeil te houden.

Door handige vragen te stellen, had Brand al gauw ontdekt, dat Sullivan bij de ontvangst van het telegram niets anders gezegd had, dan dat Deebs in Southminster was, en hem bij zich ontboden had.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want nu hoefde Brand niet te verklaren, hoe het kwam, dat ook Sullivan niet teruggekomen was.

Wat de gestolen diamanten uit het ebbenhouten kistje betreft, Brand was niet weinig geschrokken, toen hij de vroegtijdige ontdekking van die roof vernam, maar hij had zich onmiddellijk hersteld, toen men hem mededeelde, dat de gravin in twaalf dagen het kistje niet had aangeraakt. Dat was in ieder geval voldoende, om zich niet al te ongerust te maken.

Hij merkte trouwens snel genoeg aan de houding van gravin Stounton, dat

Van dat ogenblik af, zo had men besloten, zouden de beide detektives, die met dat doel als negerslaven waren vermomd, geen ogenblik van haar zijde wijken en in hun wijde broekzakken zouden zij ieder 'n revolver meevoeren.

Om kwart over zeven kwam de gravin in haar boudoir en even later verscheen Brand om haar behulpzaam te zijn bij het kleden...

Een half uur later drukte hij op de belknop naast de deur als bewijs, dat mevrouw de gravin met de costumering klaar was.

De detektives, met hun gepotloodde gezichten, in prachtige wijde broeken, een fez met kwast op het hoofd, en grote ringen in de oren, gingen dadelijk naar de studeerkamer van de graaf, die daar als een Romeins keizer troonde, met zijn sleutelbos in de hand. De zes rechercheurs waren er ook al.

Zij zagen, hoe de graaf, wiens handen ondanks alles een beetje beefden, de brandkast opende, en het kistje met de familiejuwelen er uit nam. De graaf opende het kistje, overtuigde zich dat alle kostbaarheden aanwezig waren, sloot het weer, greep het stevig vast, en verliet nu het vertrek, omstuwd door de acht politieagenten.

Zo besteeg de kleine optocht de brede trap, en gingen naar het boudoir van de gravin.

De gravin stond, geheel gekleed, het gelaat half door de doorzichtige slulder der Turkse vrouwen bedekt, voor de grote spiegel, heupwiegend en zichzelf vol ijdelheid beijkend.

En terwijl de politieagenten allemaal zwiingend toekeken, werden al die schatten aan het lichaam van de oude dame gehangen, de diadeem, de oorhangers, de broche, de armbanden, alles.

De gravin wierp nog een laatste blik in de spiegel en verliet het vertrek, op de voet gevolgd door de neger-detektives, terwijl de zes rechercheurs op enige afstand achterna kwamen.

Wat Charles Brand betreft, hij begon de kleren van de gravin weg te bergen.

De gravin werd, toen zij boven op

het terras verscheen, met een kreet van bewondering door de honderden gasten die al aanwezig waren ontvangen.

Het feest begon en men vermaakte zich voortreffelijk.

Het festijn was ongeveer een half uur aan de gang, toen er plotseling dicht bij het hek een luid rumoer ontstond. Een man rende op de gravin toe en bleef hijgend voor haar stil staan, met gescheurde kleren en een schram over het gelaat. Het was Joe Deebs.

— Gelukkig, dat ik nog bijtijds kom, mylady. Ik zou u aanraden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen; Raffles moet hier in de buurt zijn. Hij heeft mij in een valstrik gelokt. Hij stak mij met een kleine injectienaald in de hand en als ik niet de tegenwoordigheid van geest had gehad, dadelijk de wond zoveel mogelijk uit te knippen en uit te zuigen, dan zou ik nog veel langer bewusteloos gebleven zijn. Hij sloot mij op in een kelder, bond mij, maar ik wist mij te bevrijden en moest toen eerst nog de opening van het kleine raam van mijn gevangenis uitbreken, vóór ik kon ontsnappen. Maar als u nu mijn raad wilt opvolgen, leg dan nu direkt de juwelen af en laat uw echtgenoot ze weer in de brandkast sluiten.

Zekerheid gaat boven alles.

Deebs' blik bleef strak gevestigd op de hand van de gravin.

De Countess of Stoun-ton was verre van knap, maar zij had één ding waarop zij trots kon zijn en dat waren haar buitengewoon kleine handen, die ook direkt aan Deebs waren opgevallen.

De hand echter, die de gravin daar afwerend hield opgeheven, was een gespierde, flinke mannenhand. Er liep een rilling over het gezicht van de detektive, maar die rilling was gezien.

Raffles, want hij was het inderdaad, bemerkte dat zijn vermomming doorzien was en hij was er de man niet naar lang te treuzelen. Hij gaf Deebs een geweldige duw tegen de borst, zodat de detektive ondersteboven roide, tilde zonder zich te generen zijn rokken tot boven zijn middel op, zodat een paar mannenbenen in broekspijpen

te zien kwamen en rende met verbaasende snelheid, sneller dan een hert, over het gras, naar dat gedeelte van het park, dat zich achter het huis uitstrekte, terwijl hij een schelle door-dringende kreet liet horen, die op verre afstand te horen moest zijn.

Stomverbaasd hadden de beide negerslaven toegekeken en hadden een paar kostbare sekonden verloren laten gaan.

Zij trokken hun revolvers, en vuurden tegelijkertijd, vuurden het hele magazijn ledig, en kwamen toen pas tot de ontdekking, dat zij losse patronen hadden verschoten.

Een ontzettend tumult ontstond. Iedereen wilde aan de achtervolging deelnemen, men liep elkaar in de weg, Arthur Stoun-ton bleef met zijn lange allonge-pruik in het struikgewas haken, een andere gast verstuurde zijn enkel, alles wat benen had, holde de vluchteling na.

Nogmaals liet Raffles de schelle kreet horen, en op dezelfde plek, waar de beide mannen twee dagen te voren hun samenkomst hadden gehad, voegde Brand, die zijn vrouwenkieren had uitgedaan zich bij hem.

Als hazen renden zij verder, en tien minuten later hadden zij de rand van

de klippen bereikt. Maar dicht achter hen tierden de vele gasten, aangevoerd door Deebs, die zich snel van de schok, hersteld had. Beneden beukten de golven tegen de rotsen, de vloed was op zijn hoogst.

En Deebs slaakte al een juichkreet, daar de vluchtelingen naar zijn mening waren ingesloten, toen hij de twee stoutmoedige mannen een soort land-tong zag oprennen, daar, waar de oever het laagst was.

...En hij uitte een kreet van woede en teleurstelling, toen hij hen met een koene sprong, van een hoogte van minstens twaalf meter, in zee zag duiken.

Hij vloog, door een aantal gasten gevolgd, op de plek toe, waar hij Raffles en zijn helper voor het laatst gezien had, en slechts op een kabellengte van de kust leek een zwart lichaam op de golven te drijven...

Deebs voelde, dat het de geheimzinnige duikboot moest zijn, die net de beide rovers veilig aan boord had genomen...

Een ogenblik later was er ook van dit zwarte ding in de bruisende duisternis van de zee niets meer te zien.

Voor de zoveelste maal had de bekwame detektive weer het onderspit moeten delven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MILJOENENZAKEN

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning, 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :